

ஸ்ரீ:

சூழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரபந்நஜநகடஸ்தரான

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாசிரியம்.

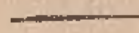
பெருமாள் கோயில்

பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும்

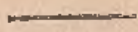
உரையுடன் கூடியது.

M. R. கோவிந்தசாமி நாயடுவால்

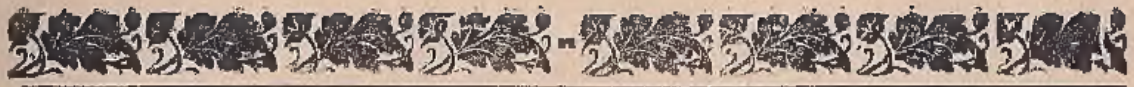
சேன்னை ஆடன் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

1928.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

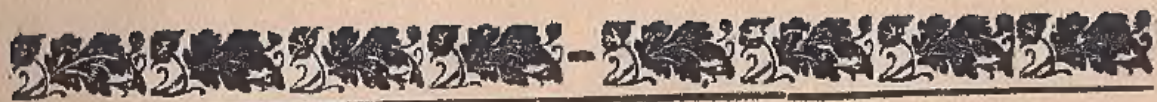
திருவாசிரியம்.

இது—மயர்வற மதிரல் மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும், ப்ரபந்நகூடஸ்தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் இரண்டாவதான பிரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்யஸூக்திகளாம். இந்நான்கும், முறையே நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் இது ஆளுவதாகும். யஜுர்வேத ஸாரமுமாம்.

ஆழ்வார் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி, 'தேவரீரை அநுபவிப்பதற்கு இடையூறான தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணும்' என்று ஸம்ஸார ஸம்பந்தநிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்தார்—முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில். ஆழ்வார் அப்படி பிரார்த்தித்தபோதிலும், எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு நாட்டுக்கு நன்மையாகச் சில திவ்யப்ரபந்

தங்களை வெளியிடுவித்து ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவனாகையாலே “பொய்ந்தின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமிந்தின்ற நீர்மை இனியாமுருமை” என்று இவர் அபேஷித்த போதே இவருடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருளவில்லை. “இவ்வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு விலகி ஒரு *நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே போய்ச் சேரவேணுமென்று பாரிப்பது நம்முடைய குணங்களை அநுபவிப்பதற்காகவேயன்றி வேறொன்றுக்காகவன்றே ; அந்த குணநுபவத்தை இவர்க்கு நாம் இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச்செய்வோம் ; இங்கே தானே இவர் குணநுபவம் பண்ணிக் களித்தாராய், அவ் வநுபவம் உள்ளடங்காமல் புறவெள்ளமிட்டுப் பிரபந்தங்களாகப் பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வார் அவற்றைக்கண்டு பரமானந்தம் பொலிய அநுபவிக்கிறார்-இத்திருவாசிரியத்தில். ஸம்ஸார ஸம்பந்தங் கழிந்து பரமபதத்திலே போனபின்பு அநுபவிக்கக்கூடிய எம்பெருமானது மேன்மையையும் நீர்மையையும் வடிவழகையும் இங்கிருந்து கொண்டே சுருக்கமாக ஏழு பாட்டாலே அநுபவிக்கிறாராயிற்று.

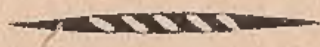
ஆசிரியப்பாக்களினுலமைந்த இத்திவ்யப்ரபந்தத்திற்குத் திரு ஆசிரியம் எனத் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று. அடியொன்றுக்கு நான்கு சீராய் இயற்சீர் பயின்றும் வெண்சீர் விரவியும் முன்றடிக் குக் குறையாமல் பலவடிகளால் அகவலோசையுற்று இறுதியில் ஏ யென்னும் அசையுடன் முடிவது ஆசிரியப்பாவாம். இது—நேரிசையாசிரியப்பா, நிலைமண்டில வாசிரியப்பா முதலிய நான்கு வகைகளையுடையது; எல்லாவடிகளும் நாற்சீராய் ஈற்றயலடி முச்சீராய் முடிவது நேரிசையாசிரியப்பா. எல்லாவடிகளும் நான்கு சீராலேயே முடிவது நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா. இப்பிரபந்தத்தில் 1,2,3,6-ஆம் பாசுரங்கள் நேரிசையாசிரியப்பாக்கள் ; 4, 5, 7-ஆம் பாசுரங்கள் நிலைமண்டில வாசிரியப்பாக்கள். அந்தாதித்தொடையால் அமைந்ததாம் இப்பிரபந்தம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

த னி ய ன் உ ரை.

அருளாளப்பெருமானேம்பெருமானார் அருளிச்செய்தது.

[கலி விருத்தம்.]

காசினியோர் தாம்வாழக் கலியுகத்தே வந்துதித்து
ஆசிரியப் பாவதனா லருமறைநூல் விரித்தானைத்
தேசிகனைப் பராங்குசனைத் திகழ்வகுளத் தாரானை
மாசடையா மனத்துவைத்து மறவாமல் வாழ்த்துதுமே.

பதவுரை

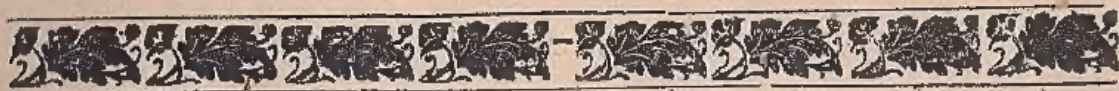
காசினியோர்	{	பூலோகத்திலுள்ள	திகழ் வகுளம்	{	விளங்குகின்ற
தாம்	{	வர்கள்	தாரானை	{	மகிழ்மாலையை
வாழ		உஜ்ஜீவிப்பதற்காக			அணிந்துள்ள
கலியுகத்தே		இக்கலியுகத்தில்	பராங்குசனை		வருமான
வந்து	{	இந்நிலத்தில் வந்து			நம்மாழ்வாரை
உதுத்து	{	அவதரித்து	மாசடையா		அஹங்கார
ஆசிரியப்பா	{	திருவாசிரியப்	மனத்து		மமகாரங்களாகிற
அதனால்	{	பிரபந்தத்தினால்	வைத்து		குற்றங்களற்ற
அரு மறை	{	தெரியவரிதான			மனத்திலே
நூல்	{	வேத சாஸ்த்ராங்	மறவாமல்		வைத்து
விரித்தானை	{	களே விவரித்த	வாழ்த்துதும்		ஒருகாலும்
		வரும்			மறவாமல்
தேசிகனை		ஆசார்யரும்			மங்களாசாஸநஞ்
					செய்வோம்.

—***—இவ்விருள் தருமானாலத்திலே ஸம்ஸாரிகளாய்த் தடு
மாறுகிற நம்போல்வாரை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதற்காக இக்கலியுகத்
திலே இப்பூமண்டலத்திலே வந்து திருவவதரித்துத் திருவாசிரிய

மென்னுமித் திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்து இதன் மூலமாக வேதார்த்தங்களை வெளியிட்டவரும், “ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:” என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தபடி ஸ்ரீவைஷ்ணவகுல கூடஸ்த ராய்க்கொண்டு ப்ரதமாசார்யரும், மகிழ்மாலையை நிரூபகமாகச் சாத்திக்கொண்டிருப்பவரும், புறமதத்தவர்களைக் கண்டித்து ஒழித்த தனாலே பராங்குசர் என்று திருநாமம் பெற்றவருமான நம்மாழ்வாரை நிஷ்கல்மஷமான நெஞ்சிலேவைத்து நித்தியம் வாழ்த்துவோமென்ற தாயிற்று.

பராங்குசன் என்பதற்கு மாஞானிகள் சொல்லும் அர்த்தமும் ஒன்றுண்டு; பார்கட்கு அங்குசம் [மாவட்டி] போன்றவர்,—மதாந் தரஸ்தர்களை அடக்குகிறவர் என்கிற பொருள் ஒருபுறமிருக்கட்டும். பரன் என்று பரமபுருஷனை எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது. அவனைத் தம்முடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாகிற மாவட்டியினால் வசப் படுத்திக்கொள்ளவல்லவர் என்கை. * “வலக்கையாழி இடக்கைச் சங்கமிவையுடை மால்வண்ணனை, மலக்கு நாவுடையேற்கு” என்று தாமே அருளிச்செய்தார். சில குத்ருஷ்டிகள் மறைகுலையச் சாது சனங்களடங்கத் தருக்கச் செருக்காலே எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை இல்லைசெய்தவளவிலே ஸர்வேசுவரன் அதுகண்டு நடுங்கி ‘நான் பரதத்வமல்லேன், நான் பரதத்வமல்லேன்’ என்று பின் வாங்க, ஆழ்வார் “ஒன்றுந்தேவுமுலகும்” என்கிற திருவாய்மொழி யாகிற மாவட்டியையிட்டு அவ்வெம்பெருமானாகிற களிற்றை ஓட வொட்டாதே நிலைநிறுத்திப் பரத்வஸ்தாபனம் பண்ணினபடியாலே பராங்குசரென்கிறது என்று கருத்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

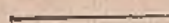
திருவாசிரியம்.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

சேக்கர்மா முகிலுடுத்து மிக்க சேஞ்சுடர்ப்
பரிதிசூடி * அஞ்சுடர் மதியம்பூண்டு *
பலசுடர் புனைந்து பவளச்சேவ்வாய் *
திகழ் பசஞ்சோதி மரதகக் குன்றம் *
கடலோன் கைமிசைக் கண்வளர்வதுபோல் *
பீதகவாடை முடிபூண் முதலா *
மேதகு பல்கலனணிந்து * சோதி
வாயவும் கண்ணவும் சிவப்ப * மீதிட்டுப்
பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப *
நச்சுவினைக் கவர்தலை யரவி னமளியேறி *
எறிகடல் நடுவு ளறிதுயி லமர்ந்து *
சிவனய னிந்திர னிவர்முத லனைத்தோர் *
தேய்வக் குழாங்கள் கைதொழக் கிடந்த *
தாமரையுந்தித் தனிப்பெரு நாயக ! *
மூவுலகளந்த சேவடியோயே !

(க)

ப த வு ரை.

பவளம்	{	பவழங்களாலே சிவந்த இடங்களை யுடையதும்		திகழ் பசம் சோதி	{	விளங்குகின்ற பசுமையான நிறத்தை யுடையதுமான
செம் வாய்						

மரதகம்	{ ஒரு பச்சை	மேனி	{ திவ்யமங்கன
குன்றம்	{ மாமலையானது,		{ விக்ரஹத்தின்
செக்கர் மா	{ சிவந்த பெரிய		{ நிறமானது
முகில்	{ மேகத்தை		{ மற்ற ஒளிகளெல்லா
உடுத்து	{ அரையில்		{ வற்றிற்
	{ உடுத்துக்	மீதிட்டு மிக	{ காட்டிலும்
	{ கொண்டும்	பகைப்ப	{ மேலோங்கி
மிக்க செம்	{ மிகவும் சிவந்த		{ மற்ற ஒளிகளோடு
சுடர் பரிதி	{ தேஜஸினை		{ போர் செய்து
குடி	{ யுடைய	எறி கடல்	{ கொண்டு
	{ ஸூர்யனை	நடுவுள்	{ விளங்கப்பெற்று
	{ சிரஸ்வில்	நஞ்சு வினை	{ அலையெறிகின்
	{ அணிந்து		{ கடலினிடையே
	{ கொண்டும்		{ விஷத்தொழிலையும்
அம் சுடர்	{ குளிர்த்த ஒளியை		{ கப்புவிட்டுக்
மதியம்	{ யுடைய	கவர் தலை	{ கிளர்கின்ற (பல)
பூண்டு	{ சந்திரனைக்		{ தலைகளையு
	{ கண்ட		{ முடைய
	{ பூஷணமாக	அரவு	{ திருவனந்தாழ்வா
	{ அணிந்து		{ னுகிற
	{ கொண்டும்	இன் அமளி	{ போக்யமான
	{ (நகரத்திரங்குகிற்	ஏறி	{ சயனத்தின்மீது
	{ பல தேஜஸ்		{ ஏறி
பல சுடர்	{ பதார்த்தங்களை	அறி தூயில்	{ யோக நித்திரையில்
புனைந்து	{ யும் (பலவகை	அமர்ந்து	{ அமர்ந்து
	{ ஆபரணங்களாக)	சிவன் அயன்	{ சிவன் பிரமன்
	{ அணிந்து	இந்திரன்	{ இந்திரன்
	{ கொண்டும்	இவர் முதல்	{ முதலிய
கடலோன்	{ கடலாசனுடைய	அனைத்தோர்	{ எல்லாத் தேவ
கை மிசை	{ கைமேலே	தெய்வம்	{ ஸமூஹங்களும்
கண்வளர்வது	{ படுத்துக்கொண்	குழாங்கள்	{ ஸைலிக்கும்படியாக
போல்	{ டிருப்பதுபோல,	கை தொழ	{ ப்பள்ளிகொண்
பீதக ஆடை	{ பீதாம்பரம்,	கிடந்த	{ டிருக்கிற,
முடி பூண்	{ திருவயிஷேகம்		{ தாமரைப்பூவைத்
முதலா	{ கண்டிகை	தாமரை உந்தி	{ திருநாபியிலே
மேதகு பல்	{ முதலான சிறந்த	தனி பெரு	{ உடையஅத்விதீய
கலன்	{ பல திருவாபா	நாயக	{ ஸர்வேச்வரனே!
அணிந்து	{ ணங்களைச்		
	{ சாத்திக்கொண்டு	மூ உலகு	{ மூன்று
சோதி	{ அழகிய வாயும்	அளந்த	{ லோகங்களையும்
வாயவும்	{ கண்களும்		{ அளந்த
கண்ணவும்	{ சிவந்திருக்கப்	சே	{ அழகியதிருவடிகளை
சிவப்ப	{ பெற்று	அடியோய்	{ யுடையவனே !
பச்சை	{ பசுமையான		{ (வாழ்த்திடுக !)

—* * *— [சேக்கர்மாழிகில்.] ஆழ்வார், கீழ்ப்பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தின் முதற்பாட்டில் “அழுக்குடம்பும்” என்று தம் முடைய சரீரத்தின் தண்மையைப்பேசினார்; இந்த முதற்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் வைலக்ஷணயத்தி லீடுபட்டுப் பேசுகிறார். அப்ராக்ருதமாய் ஒப்புயர்வற்றதான பகவத் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்திற்குப் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களிலே ஒன்றை உபமான மாக எடுத்துக்கூறுவதானது * “ஒட்டுரைத் திவ்வுலகுண்ணைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டு மால் பரஞ்சோதி” என்றபடி அவத்யமேயாயினும், ஓர் உபமானத் தையிட்டே அதுபவித்துத்தீரவேண்டியிருப்பதாலும், வேதாந்தங் களிலும் அப்படியே உபமானங்களையிட்டே நிரூபித்திருப்பதாலும் இவ்வாழ்வார்தாமும் இங்கு ஓர் உபமானத்தை யிட்டுப்பேசி அதுப விக்கிறார்.

‘ப்ராஸித்தோபமை’ என்றும் ‘அபூதோபமை’ என்றும் உவமை இரண்டு வகைப்படும்; முகம் சந்திரனைப் போன்றது, திருவடி தாமரையைப் போன்றது, என்றிங்ஙனே பேசுதல் ப்ராஸித் தோபமையாம்; இனி அபூதோபமையாவது—தமிழில் இல்பொரு ளுவமை எனப்படும். ப்ராஸித்தமல்லாத ஒரு விஷயத்தைக் கவிகள் தம் புத்திசமத்காரத்தாலே ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதனைத் த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கூறுதல் அபூதோபமையாம். இப்படிப்பட்ட அபூ தோபமையைக் கூறுவதன் கருத்து—உபமேயப் பொருளானது ஒப்பற்றது என்பதைத் தெரிவிப்பதேயாம்.

இப்பாசுரத்தில் அபூதோபமை வருணிக்கப்படுகிறது. எம் பெருமான் திருவரையில் திருப்பீதாம்பரம் சாத்திக்கொண்டும் திருமுடியில் திருவபிஷேகமணிந்துகொண்டும், இப்படியே மற்றும் பலபல திருவாபரணங்களைப் பூண்டுகொண்டும், செந்தாமரை போன்ற திருவாயும் திருக்கண்களும் விளங்கவும், ச்யாமமான திருமேனிநிறமானது மற்ற சோபைகளெல்லாவற்றையுங்காட்டில் விசேஷித்து விளங்கவும் கடலினிடையே திருவனந்தாழ்வானெனும் திருவணையின்மீதேறித் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிறபடிக்குத் த்ருஷ்டாந்தமாக வருணிக்கப் பொருத்தமான ப்ராஸித்தோபமை ஒன்றில் லாமையால் அபூதோபமை அருளிச்செய்கிறார். மரகதப்பச்சைமய

மான ஒரு மலையானது செந்நிறமான மேகத்தைப் பிதகவாடையாக உடுத்துக்கொண்டும், கிரீடத்தின் ஸ்தானத்திலே ஸூர்யனை அணிந்துகொண்டும், கண்டிகையின் ஸ்தானத்திலே சந்திரனை அணிந்துகொண்டும், முத்துஸரம் முதலான மற்றும் பல திருவாபரணங்களின் ஸ்தானத்திலே நகூதரங்களைப் புனைந்துகொண்டும் திருஅதரம் திருக்கண்களின் ஸ்தானத்திலே பவமுமயமான பிரதேசங்களை யுடைத்தாகியும் ஒரு கடலிலே பள்ளிகொண்டிருந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படியிராநின்றது தேவரீர் திருக்கோலமுந் தாமுமாகத் திருப்பள்ளி கொண்டருளுகின் றமை-என்கிறாராயிற்று.

செக்கர் என்று சிவப்பு நிறத்துக்கும் செவ்வானத்துக்கும் பெயர்; இங்கே, சிவந்தமேகமென்றும், செவ்வானத்தில் தோன்றிய மேகமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். மேகங்கள் மலைச்சாரலிற் படியுமாதலாலும், செக்கர்மாமுகில் படிந்திருந்தால் பிதகவாடையுடைத்தாற்போலிருக்குமாதலாலும் “செக்கர்மா முகிலுடுத்து” எனப்பட்டது. எம்பெருமான் உபமேயம்; மலை உபமானம்; பிதாம்பரம் உபமேயம், செக்கர்மாமுகில் உபமானம்.

* “கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியன்” என்று திருவபிஷேகத்திற்கு ஸூர்யனை ஒப்புச்சொல்லுவதுண்டாதலால் “மிக்கசேஞ்சுடர்ப் பரிதிசூடி” எனப்பட்டது. எம்பெருமானுடைய கிரீடத்திற்கு ஸாதாரண ஸூர்யன் உபமானமாகப் போராமையால் மிக்க சேஞ்சுடர் என விசேஷிக்கப்பட்டது. பரிதி என்கிற வடசொல் ஸாக்ஷாத்தாக ஸூர்யனைச் சொல்லாதாகிலும் தமிழில் இலக்கணையால் ஸூர்யனுக்குப் பேராயிருக்கும். இங்கு உபமானமாகிய மலை ஸூர்யமண்டலம்வரை ஒங்கியிருப்பதாகக் கொண்டால் ஸூர்யன் கிரீடத்தின் ஸ்தானத்திலே ஆவன்.

மார்பில் அணிந்துகொள்ளும் ஆபரணங்களில் ‘சந்தரஹாரம்’ என்பது ஒன்று; அது சந்திரன் வடிவமாக அமைக்கப்படுமாதலால் அப்பெயர்கொண்டதாகிறது. சந்திரனுக்கு மலையினோடு ஸம்பந்தம் கீழ்ச்சொன்னபடியிலேயாம்: ஸூர்ய சந்தர மண்டலம் வரையில் ஒங்கின மலை என்று கொள்க. மதி—சந்திரன்; அம்—சாரியை.

பலசுடர் என்றது ஆகாசத்திலுள்ள மற்றும் பல நகஷத்ராதி தேஜஸ் ஸமுஹங்களைச் சொன்னபடி. திருவாபரணங்களில் நகஷத்ரா ஹாரமென்பதுமொன்று. புனைந்த என்று பாடமானபோது பெய ரெச்சமாகி மரதகக்குன்றத்திற்கு விசேஷணமாகக்கடவது.

பவளச்சேவ்வாய்—‘ப்ரவாளம்’ என்ற வடசொல் பவளமெனத் திரியும். வாய் என்று இடங்களைச் சொன்னபடி. மலையிற் பல இடங்களில் பவளமுண்டாதலால் பவளங்களாற் சிவந்த இடங் கள் * “கைவண்ணந்தாமரை வாய்கமலம் போலும் கண்ணிணையு மரவிந்தம் அடியுமஃதே” என்றும் † “பவளவாய் கமலச்செங் கண்” என்றும் சொல்லப்படுகிற திவ்ய அவயவங்களுக்கு உபமான மாகக் கூறப்பட்டன.

திகழ்பசுஞ்சோதி மரதகக்குன்றம்—பசுமை நீலம் கருமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாதலால் எம் பெருமானுடைய காளமேகத்திருவுருவத்திற்கு மரதகக்குன் றத்தை [—பச்சைமாமலையை] உவமை கூறினார். ஸாதாரண மலையானது எம்பெருமானுடைய துளக்கலாகாநிலைக்கும் வளர்த்திக் கும் ஒப்பாகுமேயன்றி, காணப்புக்கவர்களின் கண்ணையும் நெஞ் சையும் குளிர்வித்து அவர்களுடைய ஸம்ஸாரதாபங்களை யெல்லாம் போக்குந்தன்மையும் எப்போதும் தியானஞ்செய்வதற்கு உரிய தாயிருத்தலும் பெருங்கருணைக்கு இருப்பிடமாயிருத்தலும் முதலிய குணவிசேஷங்களில் ஒப்பாகமாட்டாமையால், திகழ் பசுஞ்சோதி மரதகம் என்று குன்றம் விசேஷிக்கப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்டதொரு குன்றம் உலகில் எங்குமில்லை; இருந்தாலும் அது கடலோன்கைமிசைக் கண்வளர்வது அஸம்பாவிதம்; ஆக இத்தனையும் ஸம்பாவிதமாகில் எம்பெருமான்படிக்குப் போலி சொல்லலாமாய்த்து.

செக்கர்மா என்று தொடங்கி, கண்வளர்வதுபோல் என்னு மளவும் உபமானத்தை சிஷித்து முடித்து, இனி பீதகவாடை என்று தொடங்கி உபமேயமான எம்பெருமானுடைய அநுபவத் தில் இழிகிறார். செக்கர்மா முகிலுக்கு உபமேயம் பீதகவாடை;

* திருநெடுந்தாண்டகம்-21.

† திருமாலே-2.

மிக்க செஞ்சுடர்ப் பரிதிக்கு உபமேயம் முடி (அதாவது-கிரீடம்) ; அஞ்சுடர் மதிக்கும் பலசுடர்கட்தும் உபமேயம் பூண்முதலா மேதகு பல்கலன். பூண் என்பது ஆபரணஸாமார்யத்துக்குப் பேராயினும் இங்கே சந்தரஹாரமென்கிற ஆபரண விசேஷத்தைக் குறிக்குமென்க. மேதகு—மேவத்தகு என்றபடியாய், (திருமேனிக்குப்) பொருந்தத்தக்கன என்றதாம். மெய்தகு என்றும் பாட முண்டாம்; மெய்—திருமேனி. கலன்—ஆபரணம். மீதிட்டுப் பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப—எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் பீதகவாடையின் சோதி ஒரு நிறமாகவும், திருவபிஷேகத்தின் சோதி மற்றொரு நிறமாகவும், திவ்ய பூஷணங்களின் சோதி வேறொரு நிறமாகவும் திருவாய் திருக்கண் முதலிய அவயவங்களின் சோதி மற்றுமோர் நிறமாகவும் இப்படி பலவகை நிறச்சோதிகள் இருந்தாலும் திருமேனியின் நிறமாகிய * பாசியின் பசும்புறம் போன்ற திருநிறமே மற்ற எல்லாச் சோபைகளோடும் போரிட்டு வெற்றிபெற்று விளங்குகின்றதாம். மேனி என்று உடலுக்கும் நிறத்துக்கும் பேர் ; இங்கு நிறத்தைச் சொல்லுகிறது. பசுமை நிறமானது ; (மீதிட்டு மிகப்பகைப்ப—மிகப்பகைத்து மீதிட என்று விசுத்திமாற்றிக் கூட்டியுரைக்கலாம்.) என்னுடைய சோபையின் முன்னே உங்களுடைய சோபை எப்படி விளங்கலாம் என்று போராடித் தானே மேற்பட்டதாயிற்றாம். மீதிடுதல் — வெற்றி பெறுதல் என்னலாம். ஆக இவ்வளவும் எம்பெருமானுடைய திவ்ய சோபைகளை வருணித்தாராயிற்று. இனி, பள்ளிகொள்ளுமழகைப் பேசுகிறார்.

கூர்ஸாகரமத்தியில் திருவனந்தாழ்வான்கோல் துயில்கொண்டருளி, சிவன் பிரமன் இந்திரன் முதலான தேவர்களால் தொழப்படுமவனே ! தாமரைபூத்த திருநாடியையுடைய ஸர்வேச்வரனே ! பண்டொருகால் மாவலிபக்கல் நீரேற்று முவுலகுமளந்தவனே ! ஐய விஜயீபவ—என்றாயிற்று.

திருமேனியழகிலும் துயில்கொண்ட அழகிலும் இவ்வாழ்வார் நெஞ்சைப் பற்கொடுத்தாராகையால் ஒரு வினைமுற்றோடே பாசுரத்தை முடிக்கமாட்டாமல் “ முவுலகளந்த சேவடியோயே ! ” என்று கண்ணொஞ்சுழலையிட்டுக் கிடக்கிறார்.

நஞ்சு + வினை—நச்சுவினை ; சத்து நஞ்சுமீடல் விஷத்தை உமிழும் தொழிலையுடையனாதே திருவனந்தாழ்வான். கவர்தலை—

கர்ப்புளிட்டுக் கிளர்கின்ற தலைகளை யுடைய என்று சப்தார்த்தம் ;
பலபல தலைகளை யுடைய என்பது தாத்பரியம். அமளி—படுக்கை.
அறிதுயில்—போக சித்தினை. சேவடி யோய்-சேவடி யோன் என்பதன்
விளி. (க)

உலகுபடைத் துண்டவெந்தை * அறைகழல்
சுடர்ப்பூந் தாமரை சூதேற்கு - * அவாவா
ருயிருருகியுக்க * நேரியகாத
லன்பிலின்பின் தேறல் * அமுத
வெள்ளத்தானும் சிறப்பு விட்டு - * ஒருபொருட்
கசைவோரசைக * திருவோடு மருவிய
இயற்கை * மாயாப் பெருவிறவுலகம்
முன்றினோடு நல்வீடு பெற்றினும் *
கோள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பே ? (உ)

உலகு	உலகங்களை	தேறல்	{ தேன்போலிருக்கிற (அல்லது, தேனாகிய)
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்து	அமுதம்	{ அமிருத ப்ரவாஹத்தில் மூழ்கி யிருக்கையாகிற பெருமையை விட்டிட்டு
துண்ட	{ (பிரளய காலத்தில்) விழுங்கிய	வெள்ளத் தான்	{
என்பது	ஸர்வேசுவரனுடைய	ஆம் சிறப்பு விட்டு	{
அறை கழல்	{ ஆபாணவொலி பொருந்திய திருவடிகளாகிற அழகிய தாமரை மலர்களை	ஒரு பொருட்டு	{ கூந்தாமான் வொரு பலனுககாக
சுடர்ப்பூ தாமரை	{	அசைவோர்	{ அலைகின் றவர்கள்
சூதேற்கு	{ சிரோபூஷணமாக அணிவதற்கு	அப்படியே	{ அலையட்டும்; (அவர்களைப் பற்றி நமக்கென்ன கவலை?)
அவாவா	ஆசைப்படுகின்ற	அசைக	{
ஆர் உயிர்	{ அருமையான ஆத்மாவானது		{
உருகி உக்க	நைந்து சிதிலமாக,		{
நேரிய	{ (அந்தத்தான் த்தால்) ஸம்பவித்த		{
காதல்	பக்தியாகிய		{ செல்வத்தோடு எப்போதும் சேர்ந்திருக்கை யாகிற நித்திய ஐச்வரிய நிலைமையென்ன,
அன்பில்	{ ஆசைப் பெருக்கத்தில் உற்பவித்து	திருவோடு மருவிய இயற்கை	{
இன்பு ஈன்	{ இன்பத்தைக் கொடுக்கிற		{

மாயா பெரு விறல்	{ அழியாத பெருமிடுக்கென்ன	பெறினும்	{ பெறுவதா யிருந்தாலும்
உலகம் மூன்றினொடு	{ மூவுலகுக்கும் நரபகனாயிருக்கை யென்ன	தெள்ளியோர்	விலேகிகளுடைய
நல் வீடு	{ உத்தமமான மோகப் பதவி யென்ன (ஆகிய இவற்றை)	குறிப்பு	அந்தாங்கமானது
		கொள்வது	{ பெற்றுக்கொள்ள எண்ணுமோ { நினைக்குமோ ?

* * *—[உலகுபடைத்து.] கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய விலகணமான திருமேனியழகை அதுஸந்தித்த ஆழ்வார், இப்படி பரமவிலகணமான எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சென்னியிற் சூடவேணும் சூடவேணும் என்று ஆவல்கொண்டிருப்பதேயன்றே புருஷார்த்தம்; இவ்வுலகிலுள்ள பாவிகள் இதனை யறியாதே ‘பிள்ளைவேணும் சூட்டிவேணும் சேலை வேணும் செல்வம்வேணும்’ என்று கஷுத்ர பலன்களை யெல்லாம் விரும்பி இவை கொடுப்பாராரென்று கண்டவிடமெங்கும் அலைந்து திரிகிறார்களே! அந்தோ! இஃது என்ன கொடுமை! என்று முதலிலே திருவுள்ளம் நொந்து, அப்படிப்பட்ட கஷுத்ரர்களைப் பற்றி நாம் ஏன் கவலைப்படவேணும்? அவர்கள் இஷ்டப்படி அலைந்துழலட்டும்; * உண்டியே உடையே உகந்தோடுமும்மண்ட லத்தாரைப்பற்றி நாம் சிந்திக்கவே வேண்டா; பகவத்பக்தி தலை யெடுத்த மஹான்களும் இப்பூமியின்கண் இருக்கிறார்களன்றே; அவர்களுடைய அத்யவஸாயத்தைக் கண்டு நாம் உகப்போம்; என்று பரமபக்தர்களுடைய அந்தாங்க வறுதியைப் பேசி மகிழ் கிறார் இப்பாட்டில்.

திருச்சந்த விருத்தத்தில்—“கேடில் சீர் வர்த்தனங் கெடும் வரத்தயனரன், நாடினோடு நாட்ட மாயிரத்தனாடு நண்ணினும், வீடதான போகமெய்தி வீற்றிருந்தபோதிலும், கூடுமாசையல்ல தொன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே” என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த பாசுரத்தைப் பெரும்பாலும் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு இப்பாசுரமருளிச்செய்கிறாரென்பது உய்த்துணரத்தக் கது. எம்பெருமானைக்கிட்டி அதுபவிப்பதிலுங்காட்டில் அவ்வதுப வத்தைப்பற்றின மனோரதமே நித்யமாய்ச் செல்லுமாகில் அதுவே சிறக்குமென்பது ஆழ்ந்த பக்தியுடையவர்களுடைய ஸித்தாந்தம்;

அதைத்தான நளிச்செய்தார் திருமழிசைப்பிரான். பரஹ்மலோக ஸாம்ராஜ்யம் கிடைத்தாலும், ரத்னலோக ஆதிபத்யம் கிடைத் தாலும் இந்திரலோகமா எந் பாக்கியம் வாய்த்தாலும், பரம புரு ஷார்த்தமாகிய ஒன்றான பரமபதாநாயகமே கிடைப்பதானாலும் இவற்றையெல்லாம் ஒரு புருஷார்த்தமாகவே மதிக்கப்பட்டேன் ; பின்னை எனக்கு எதிலே ஊற்றமென்றால் 'எம்பெருமானோடு கூட வேணும், எம்பெருமானோடு கூடவேணும்' என்று மனோரதங் கொண்டிருப்பதுண்டே, அதுதான் எனக்குப் பரமபோக்யம் என்றார்.

இஷ்டமான விஷயத்தை அநுபவிப்பதிற்காட்டிலும் அநுபவிப் போமென்னும் மனோரதமே சிறந்ததாமென்பதை அனுபவ ரஸிகர்கள் எனினில் உணர்வர். தேனாறி எப்பொழுதுந் தித் திக்கும்படியானது மனோரதமேயாம். திருவரங்கஞ்சென்று நம் பெருமானே ஸேவிக்கவேணுமென்று ஒருவனுக்கு ஆவல் இருப்ப தாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள் ; ஐந்தாள் போய் ஸேவித்து வந்து விட்டால் அவ்வளவிலே ஆசை தீர்ந்துவிட்டதாகும் ; அங்ஙனம் லாமல் மனோரதமேயாய்ச் செல்லுமாகில் அது நெடுகாளைக்கு ரஸவத்தரமாயிருக்கும். சந்தனம் பூசிக்கொள்ளுதல், புஷ்பஞ் சூட்டிக்கொள்ளுதல், பஞ்சகச்சவேஷ்ட உடுத்திக்கொள்ளுதல் முதலிய அலங்காரகாரியங்களில் பிரமசாரிகளுக்கு உள்ள ஆவல் க்ருஹஸ்தர்களுக்கு இல்லாமையும் இங்கு ஒரு உதாஹரணமாகக் காட்டத்தகும். ஆகவே, அனுபவ நிலைமையிற்காட்டிலும் அநுபவப் பாரிப்பு நிலைமையே சிறந்ததென்பது விளங்கும்.

ஆதியில் உலகங்களைப் படைத்தும் பிரளயம் வந்தவாறே அவற்றைத் திருவயிற்றிலே வைத்தருளி ரக்ஷித்தும் வருகிற எம் பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளை நாம் சிரமேல் அணிந்து கொள்ளவேணுமென்று ஆவல்கொண்டு, அந்த ஆவலினால் நெஞ்சு கீர்ப்பண்டமாக உருகி, மேன்மேலும் பரபக்தி பரமபக்திகள் தலை பெடுத்து, அப்படிப்பட்ட பரமபக்தி நிலைமையிலே அமர்ந்திருக்கை தானே பரமபோக்யமானது ; எம்பெருமானது திருவடிகள் தலை மேல் வந்து சேரவேண்டா ; திருநாடும் எத்தவேண்டா ; வழுவினா வடிமைசெய்யப் பெறவேண்டா ; “இவை நமக்கு வாய்க்கவேணும்” என்கிற ஆவல் ஒன்றுமாதிரி அருவாதம் நெஞ்சில் நடையாடுமேல்

போதுமானது ; இந்த ஆவல்தான் அமுதவெள்ளம். இப்படிப் பட்ட ஆவல் பூண்டு “என் கண்ணினைக் கொன்றகொலை நலிக் கும் நானே” “மாயோனை மணத்தானே பற்றிவின்று என் வாயாச என்று கொலை வாழ்த்துநானே” “அங்கடியவரோடு என்று கொலை அணுகுநானே” “கொய்மலர்தாய் என்று கொலை கூப்புநானே” “என்மலர்ச்சென்னி என்று கொலை வணங்கு நானே” “அணியரங்கன் திருமுற்றத்து அடிபார் தங்கள் இன்பாபித பெருங்குழவு கண்டு யானுமிசைத்துடனே என்று கொலை இருக்குநானே” என்றிவைபோல்வன பல பாசரங்களை வாப்பெருவிக்கொண்டு இதுவே ஒரு ஆநந்தமாகப் போதுபோக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இந்தப் போதுபோக்கை விட்டிட்டுக் கூறை சோறு முதனிய அற்பபலன்களை அபேக்ஷித்து அங்குமிங்கும் அலைந்துழல்கின்ற பாமார்கள் அப்படியே அலையட்டும் ; அவர்கள் எக்கேடு கெட்டால் எமக்கென்ன ? என்கிறார் ஒருபொருட்களை வோர் அசைக என்னுமளவால்.

தெளிந்த ஞானமுடைய டஹான்கள் இப்படிப்பட்ட சஷுத்ர பலன்சள் கையிலே ஸித்தாவகவந்து செர்த்தாயும் உதறித்தள்ளி விடுவர்கள் ; கீழ்ச்சொன்ன அமுதவெள்ளத்திலேயே அவர்கள் ஊன்றி யிருப்பார்கள் என்கிறார் மேல்.

திருவொடுமருவிய இயற்கை பெறினும், மாயப் பெருவிழல் பெறினும், உலகம் மூன்று பெறினும், நல்லிடு பெறியும் தெள்ளி யோர் குறிப்பு (இவற்றைக்) கொள்வதெண்ணுது. “கூடுமரையல்ல தொன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே” என்றபடி எம்பெருமா னோடு கூடவேணுமென்கிற ஆசையொன்றையே தெள்ளியோர் குறிக்கொண்டிருப்பர் என்றவாறு. இங்குத் தெள்ளியோர் என்றது திருமழிசைப்பிரானையும் அவர்போல்வாரையுமென்க.

“அவாவாருயிருகியுக்க” என்று தொடங்கி “சிறப்பு விட்டு” என்றவரையில் அவா காதல் அன்பு இன்பு தேறல் அமுதம் என்று ஒருபொருட் பன்மொழிகளை இணைத்துத் தொடுத்திருப் பதனால் பகவானுடைய திருவடிகளை முடிமேலணிந்து கொள்வதை ஆசைப்படும் விஷயத்தில் ஆழ்வார்க்குண்டான ஆதரம் அளவற்ற தென்பது நன்கு வெளிப்படும். அவாவாருயிர் என்றவிடத்து

‘அவா ஆர்’ என்றும் பிரிக்கலாம்; ஆசை திரம்பிய என்று பொருளாம்.

ஒருபொருட்து அசைவோர் அசைக—ஸம்ஸாரிகள் விநும்புட் பொருள்களை ஆழ்வார் தமது திருவாக்காலே சொல்லவும்கூசி ஒருபொருட்து என்கிறார். திருவோமேருவிய இயற்கை—என நாளில் அழிந்துபோகக்கூடிய ஐச்வரியமல்லாமல் எப்போதும் ஸ்திரமாயிருக்கக்கூடிய ஐச்வரியத்தைப் பெற்றாலும் என்றபடி. மருவுதல்—எப்போதும் கூடியிருத்தல். இயற்கை—தன்மை; ஐச்வரியத்தோடு எப்போதும் கூடியிருக்குந் தன்மைபாவது சித்ய ஸ்ரீமானாக இருக்கை. அப்படிப்பட்ட நிலைமையையும் தெள்ளியோர் குறிப்பு வேண்டமாட்டாதாம்.

மாடாப்பெருவிறல்—ஐச்வரியம் அளவற்றி நந்தாலும் அநற்றை அதுபவிப்பதற்கு உறுப்பான சக்தி பூர்ணமாக இல்லாவிடில் பவனில்லைபே; அந்த சக்தியும் நடவே கிடைக்கப் பெற்றாலும் அப்போதும் வேண்டார்கள் என்றபடி. மாயா—மாய்தலாவது அழிதல்; அழிபாத என்கை. உலகம்முன்றினோடு—கீழே சொன்ன சித்யமான ஐச்வரியம் என்றவாத்திரவேயல்ல; மூவுலகத்தையும் ஆளுப்பதுபான பெருந்தெய்வம் கைபுகுந்தாலும் வேண்டார்களென்கை. பலசொல்லி என்பது ஸகல ஐச்வரியங்களுக்கும் மேற்பட்டதால் மேகிஷ ஸாம்பாஜியார்தானும் பெறுவதாயி நந்தாலும் * “எம்மாவீட்டுத் திதழும் செப்பம்” என்றும், † “இஃசுவை தவிர றாண்டோய் இந்திரலோகமானும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்றும் ‡ “ஓன்சாந்நு ருச்சு” [பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி] § “ஐஸ்வரீயாஸீ ந ஸேஷிஸு” [வைகுண்டவாஸேபி ரமேபிலாஷ:] என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த மேகிஷத்தனையும் ஒரு பொருளாக மதியார்களென்கை.

ஆக இப்பாட்டால்—ஸம்ஸாரிகளோர்போலே கூறுதல்பலன்களை விநும்பி அல்லாரால் விலைகளைப்போலே பகவத்கவியத்தில் அதுராகம் மிக்கிருப்பதே கருத்துப் பாய்தம் என்றாராயிற்று. (உ)

* திருவாய்மொழி 2-9-1.

† திருமாலே. 2.

‡ சிறியதிருவடியின் வார்த்தை.

§ வேதாந்ததேசிகன் ஸூக்தி.

குறிப்பில்கொண்டு நெறிப்பட * உலகம்
 மூன்றுடன் வணங்குதோன்று புகழ், ஆணை *
 மெய்பெற நடாய தெய்வம் மூவரில்
 முதல்வனாகி * சுடர்விளங்ககலத்து *
 வரைபுரை திரைபொரு பேருவரை வேருவர *
 உருமுரலோலி மலி நளிர்கடற்படவர
 வரசு -உடல்தடவரை சுழற்றிய * தனிமாத்
 தெய்வத்தடியவர்க்கினி நாமாளாகவே
 யிசையங்கொல் ? * ஊழிதோறுழியோவாதே.

(ந)

மூன்று உலகம்	மூவுலகங்களும்	திரை	அலைகள்
நெறி பட	{ நல்வழி படிந்து உஜ்ஜீவிக்கும் படியாக	பொரு	எறியப்பெற்றதும்,
குறிப்பில் கொண்டு	{ திருவுள்ளம்பற்றி,	பெரு வரை வேருவர	{ குலபர்வதங்களும் அஞ்சும்படியாக
உடன் வணங்கு தோன்று புகழ்	{ அவ்வுலகங்க ளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து வணங்கப் பெற்றமையால் ப்ரவரித்தமான கீர்த்தியை புடையனாய்	உரும் மூரல் ஒலி மலி	{ இடிபோல் ஒலிக்கின்ற, கோஷம் நிறைந்ததும்,
ஆணை மெய் பெற நடாய	{ தனது ஆற்றைமுடித்து தடையின்றிச் செலுத்துமனனாய்	நளிர் கடல்	{ குளிர்ச்சியை புடையதான கடலில்,
தெய்வம் மூவரில் முதல்வன் ஆகி	{ மூன்று மூர்த்தி களுக்கும் ப்ரதானனாய்	படம் அரவு அரசு உடல்	{ படங்களை புடைய ஸர்ப்பாஜனாகிய வாஸுதேவியின் உடலை
சுடர் விளங்கு அகலத்து	{ திருவாபரணச் சோதி விளங்குகின்ற திருமார்பை புடையனாய்,	தட வரை	{ மந்திரமென்கிற பெரிய மலையிலே
வரை புரை	மலைபோன்ற	சுழற்றிய தனி	{ கட்டிச் சுழற்றினவனாய், அத்விதியனான
		மா தெய்வம்	{ தேவாதி தேவனுடைய
		அடியவர்க்கு	பக்தர்களுக்கு
		நாம் இனி ஊழி தோறு ஊழி ஓவாத ஆள் ஆக இசையும்கொல்	{ நாம் இனி ஸர்வ காலமும் இடையறாது ஆட்பட்டிருக்கப் பொருந்துமா.

* * *—[குறிப்பில்கொண்டு.] பகவத்பக்தியைப் பற்றிப் பேசினார் சீழ்ப்பாட்டில் ; பகவானோடு நின்றுவிடாமல் பாகவதாளவுஞ் சென்று பக்திபண்ணுகை ஸ்வரூபமாதலால் அப்படிப்பட்ட பாகவதபக்தி நமக்கு இனி ஹ்ருநாளும் வழுவாமல் சாச்வதமாக உண்டாகக் கூடுமோவென்று அந்த சிஷ்யையில் தமக்குண்டான அவாவை வெளியிடுகிறார் இதில்.

குறிப்பில்கொண்டு என்றுதொடங்கித் தனிமாத் தேய்வம் என்னுமளவும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபஸ்வராவங்களைச் சொல்லுகிறார். உலகம் மூன்று நெறிப்படக் குறிப்பில்கொண்டு உடன்வணங்கு தோன்றுடகழ்—தன்னாலே படைக்கப்பட்ட மூவுலகங்களும் தீவழியில் செல்லாமல் நல்வழியில் படிந்து உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அப்படியே அவை நல்வழி படிந்து தன்னை வணங்க அதனால் எங்கும் பாரந்த புகழ்புடையவன் என்கிறது.

ஆணை மெய்ப்பெற நடாய—ஆணையாவது ஆஜ்ஞை ; எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையாவது—சாஸ்திரம் ; “శ్రీనివాసో విజయతే” [ச்ருதி: ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா பஸ்காமுல்லங்க்ய வர்த்ததே—ஆஜ்ஞாச்சேந மமத்ரோஹீ பத்பந்தோபி ந வைஷ்ணவ:] என்று எம்பெருமான்தானே அருளிச்செய்திருக்கிறபடி ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் முதலிய சாஸ்திரங்களாகிற திவ்யாஜ்ஞையைத் தடையின்றி எங்கும் நடத்துபவன் என்கை.* “கலைகளும் வேதமும் கீதிநூலும் கற்பமும் சொற்பொருள்தானும், மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறாக்கும் கீர்மையினால் அருள்செய்தான்” என்றபடி தன்னாலே அளிக்கப்பட்ட சாஸ்திரங்கள் பழுதுபடாதபடி அவற்றை உலகில் நன்கு பிரசாரம் செய்விப்பவன் என்றவாறு.

தேய்வம்மூவரில்முதல்வனாகி—அரி அயன் அரன் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று தெர்வங்களுள் முதல் தேய்வம் தானாக இருக்கை. “ஆணை மெய்ப்பெற நடாய தேய்வம் மூவரில்” என்று சீர்த்து நடாய என்பதை தேய்வம் மூவர்க்கு விசேஷணமாக அந்வயிப்பதும் பொருந்தும். அப்போது, எம்பெருமானாகிய தன்னுடைய ஆஜ்ஞையை உள்ளபடி பரிபாலிக்கின்ற பிரமன் சிவன்

இந்திரன் என்னும் மூவர்க்கும் நிபாமகன் என்று பொருளாம். இப்போது, மூவரில் என்றது மூவர்க்கும் என்றபடி.

கடர்விளங்கு அகலத்து —கடராவது தேஜஸ்ஸு ; திருவாபரணங்களாலுண்டாகும் தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. திருவாபரணச் சோதியாலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற திருமாபைபுடையனாய் என்றபடி.

வரைபுரைதிரைபொரு என்று தொடங்கித் தடவரைகழற்றிய என்னுமளவும் ஒரு வாக்யம். தூர்வாஸமாமுனியின் சாபத்தால் தேவர்களின் செல்வம்தாழ்ந்த கடலில் ஒளிந்து ஒழிந்துவிட்டே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர் ; பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சாணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையும் துணைக்கொண்டு மந்தாமலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர். அப்போது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுமோனானால் திருமால் பெரிபதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத் தனது முதுகின் மீது கொண்டுதாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற் கடைதற்கு உபயோகமாகப்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன். அப்போது, வாஸுகி நாகத்தின் வலைப்பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப்பிடித்துக் கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப் பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலியையெல்லாதவராய் திற்க அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேபும, வேறொரு திருமேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேபும நின்ற வாஸுகியின் வலைபும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக் கடைந்தனன் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

கடைகிற அக்காலத்தில் 'கடலானது மிகவும் பயங்கரமாக இருந்ததென்பதைக் கூறுகின்றார் வரைபுரை திரைபொருளன்று தொடங்கி. அப்போது கடலில் வாதாரணமான அலைகள் கிளம்பவில்லை; ஒவ்வொரு அலையும் ஒவ்வொரு மலை பெயர்ந்தாற்போலே பெயர்ந்து எறிந்ததாம். புரை—உவபவரு. ; மலைபோன்ற [பெருப்பெருத்த] அலைகள், பொரு—மீயாதப்பெற்ற; இது கடலுக்கு விசேஷணம்.

உருமுரலோலிமலி என்பதும் கடலுக்கு விசேஷணம். கடைகிற காலத்தில் கடலில் உண்டான த்வணியானது இடிபிடித்தாற்போ விருந்ததாம். அந்த த்வணி குலபர்வதங்களையும் நடுக்கி அசைக்க வற்றிவிருந்தமை தோற்றப் பெருவரைவெருவர எனப்பட்டது. உரும் என்றும் உருமு என்றும் இடிக்குப் பெயர்; உரும் முரல் என்று பிரிக்க. இடிபோலே முரல்கின்ற [கோஷிக்கின்ற] யாதொரு ஒவியுண்டு, அது மலி—சிறைந்திருக்கிற என்றபடி. “வரைபுரை திரை டோரப் பெருவரை வெருவுற” என்ற பாடமும் ஒக்கும்.

நளீர் கடல்—குளிர்த்தகடலிலே. கடலுக்கு இயற்கையாகவுள்ள குளிர்த்தியைச் சொல்லுகிறதன்று இங்கு; கீழ்ச் சொன்னபடி பயங்கரமாயிருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமானுடைய கடாசலம் பட்ட மாத்திரத்தில் குளிர்த்தபடியைச் சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட கடலிலே மத்தாக நாட்டின மந்தாமலையிலே வாஸுகி நாகத்தைக் கடைகியிருக்கக் கட்டிச் சுழற்றிய யாதொரு தனிமாத் தெய்வமுண்டு ஒப்புயர்வற்ற பரதேவதை, அதற்கு நாம் ஆளாவதிலுங்காட்டில், அதற்கு ஆட்பட்டிருக்கும் அடிபவர்களுண்டே, அவர்கட்கு [ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு] இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் நாம் ஆட்பட்டிருக்க வாப்க்குமா? இப்படிப்பட்ட மஹாபாக்யமும் நமக்குக் கிடைக்குமோ? என்றராயிற்று.

ஆளாகவே என்றவிடத்துள்ள வகாரத்தைப் பிரித்து “அடியவர்க்கே” என்று கூட்டிக்கொள்ளலாம். பிபோஜநார்த்த பாரான தேவதைகளுக்காகத் தன் உடம்புநோவாக் கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுத்தானென்கிற மஹோபகாரத்தில் நடுபட்டிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே ஆட்பட்டிருக்க விரும்பினாராயிற்று.

ஊழிதோறுழி—ஊழியுழிதோறு என்கை. ஊழியாவது காலம்; ஸகலகாலமும் என்றபடி. ஒவாது என்றது - நடுவில் ஒரு க்ஷணமும் பாழாகாமல் என்றவாறு.

(௩)

ஊழிதோறுழி யோவாது * வாழிய

வேன்று யான்தோழ விசையுங்கோல்? *

யாவகை யுலகமும் யாவரு மில்லா *

மேல்வரும் பேரும்பாழ் காலத்து - * இரும்பொருட்

கேல்லா மரும்பேறல் தனிவித்து - * ஒருதா

னாகித் தெய்வநான்முகக் கொழுமுளை
யீன்று * முக்கணீசனோடு தேவுபல நுதலி *
மூவுலகம் விளைத்த வந்தி *

மாடக்கடவுள் மாமுதலடியே.

(சு)

யாவகை	எவ்வகைப்பட்ட	(ஆக இவ்வகையாலே)
உலகமும்	லோகங்களும்	
யாவரும்	எவ்வகைப்பட்ட பிரானிகளும்	மூன்று
இல்லா	இல்லாமலிருந்த	மூ உலகம்
மேல் வரும்	கீழ்க்கழிந்த	விளைத்த
பெரு, பாழ்	மஹா ப்ரளய	உந்தி
காலத்து	காலத்தில்	மூன்று
இரு	எண்ணிறந்த ஆத்ம	மூ உலகம்
பொருட்டு	வஸ்துக்களுக்க	விளைத்த
எல்லாம்	கெல்லாம்	உந்தி
பெறல் அரு	பெறுதற்கரிய	மராயன்
தனி ஒரு	மூவகைக்	ஆச்சர்யபூதனாய்
வித்து தான்	காரணமும் தானே	கடவுள்
ஆகி	யா பக்கொண்டு	ஸர்வோத்தமனான ஸ்ரீமந் நாராயண னுடைய
தெய்வம்	நான் முகக்	மா முதல்
நான் முகன்	கடவுளாகிற	அடியே
கொழு முளை	சிறந்தவொரு	(உஜ்ஜீவனத்திற்கு)
நன்று	முளையைப்	மூலகாரணமான
	படைத்து	திருவடிகளையே.
	(அவன் மூலமாக)	உளழி உளழி
முக்கண்	முக்கண்ணான	தோறு
நசனொடு பல	சிவன் முதலிய	ஸர்வகாலமும்
தேவு நுதலி	பல தேவதைகளை	ஒவாது
	உண்டாக்கி	இடைவிடாமல்
		வாழிய
		என்று யாம்
		தொழ
		இசையும்
		கொல்
		(பாக்கியம்)
		வரப்பக்குமோ.

***—[ஊழிதோறுழி.] கீழ்ப்பாட்டில் “தனிமாத் தெய்வத் தடியவர்க்கினி நாமாளாகவே இசையும் கொல்” என்று பாகவத சேஷத்வம் நமக்குக் கிடைக்குமா? என்று மனோரதித்தார்; பாகவதர்களை அநுவர்த்தித்துப் பார்த்தார்; அவர்கள் எப்போதும் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு....உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்று எம்பெருமான் திருவடிகளுக்கு மங்களா சாஸநம் செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார்கள்; அதைப் பார்த்து “இவர்களுடைய காலச்சேஷமேயன்றோ நமக்கு உத்

தேச்யம்; இவர்களோ இடைவிடாது எம்பெருமான் திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸனமே பண்ணிக்கொண்டிருப்பினார்கள்; இது மிக அழகாபிராசின்றது; இப்படிப்பட்ட பொதுபொக்கு நமக்கும் கிடைக்குமாகில் நலமாயிருக்குமே! என்று கொண்டு, அப்படிப்பட்ட பாக்கியம் வாய்க்குமா என்கிறார் இதில்.

யாவகையுலகமும் என்று தொடங்கி மாயக்கடவுள் என்னுமளவும் எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுகிறார். * “பன்மைப் படர் பொருளாது தில்பாழ் நெடுங்காலத்து, நன்மைப்புனல் பண்ணி நான் முகனைப்பண்ணித் தன்னுள்ளே, தொன்மைமயக்கிய தோற்றிய சூழல்கள் சிந்தித்தே” என்ற பாசரம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும். சேதநவர்க்கங்கள் லும் அசேதநவர்க்கங்களிலும் ஒன்றுமில்லாதபடி மஹாப்ரளயங் கோத்தகாலத்தில், தேவமனுஷ்யாதி ரூபத்தாலே எண்ணிறந்தவைகளாய் அசித்தோடே கலகிக்கிடப்பவைகளான ஜீவவஸ்துக்களுக்கெல்லாம் தானே காரணமாயிருப்பவன் எம்பெருமான்.

தனிவித்து ஒரு தானாகி—தான் ஒரு தனிவித்தாகி என்று அந்நிப்பது. வித்தாகி என்னுமல் ஒரு வித்தாகி என்னுமல் ஒரு தனிவித்தாகி என்றதனால் - நிமித்தகாரணம் ஸஹகாரி காரணம் உபாதாகாரணம் என்கிற மூவகைக் காரணங்களும் எம்பெருமான் தானேயாகிறான் என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாபிற்று. உலகில், குடம் துணி முதலிய வஸ்துக்கள் ஜனிங்கவேனுமானால் மேற் சொன்ன முக்காரணங்களும் அமையவேண்டும்; பானைக்கு மண் உபாதாகாரணமென்றும், சக்கரம் தடி தண்ணீர் முதலியவை ஸஹகாரிகாரணமென்றும், குயவன், காலம், அத்ருஷ்டம் முதலியன நிமித்தகாரணமென்றும் சொல்லப்படும். கார்யவஸ்துக்களுக்கெல்லாம் இப்படிப்பட்ட காரணங்கள் இருந்தாகவேண்டுமானால் பிரபஞ்சமாகிற காரியத்திற்கு எது உபாதானகாரணம்? எது ஸஹகாரி காரணம்? எது நிமித்தகாரணம்? என்று கேள்விபிறக்குமே; எம்பெருமானற்றானே மூவகைக் காரணமுமாகிறுனென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. இஃது இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.

மேல்வரும் என்பதற்கு, கீழே கழிந்த என்று பொருள் கொள்ளுதல் விபர்தலக்ஷணையினாலென்க. இங்கு வியாக்யான ஸ்ரீஸூ

க்தி:—“மேலென்றது பண்டென்றபடி ; வருமென்றது போன
வென்றபடி.”

அரும்பெறல் என்றது நிர்ஹேதுகத்வத்தைக் காட்டும்.
இப்படிப்பட்ட விலக்ஷணமானதொரு காரணவஸ்துவானது ஸம்
ஸாரிகளிடத்திலுள்ள கிருபையினால் தானாகவேவந்து முகங்
காட்டிக் காரியம் செய்ததென்கை. அன்றி, ஒருவருடைய முயற்சி
யால் பெறமுடியாதது.

அத்வாரக ஸ்ருஷ்டியென்றும் ஸத்வாரக ஸ்ருஷ்டியென்றும்
ஸ்ருஷ்டி இருவகைப்படும். எம்பெருமான் தானே நேராக
ஸ்ருஷ்டிப்பது அத்வாரகஸ்ருஷ்டியாம்; ஒருவன் மூலமாக ஸ்ருஷ்
டிப்பது ஸத்வாரக ஸ்ருஷ்டியாம். அண்டஸ்ருஷ்டி வரையில்
தானே ஸ்ருஷ்டிப்பதாதலால் அது அத்வாரகஸ்ருஷ்டி. இவ்வரு
குள்ளவற்றை நான்முகன் மூலமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறானாகையாலே
இவற்றின் ஸ்ருஷ்டி ஸத்வாரகஸ்ருஷ்டி. இதைச் சொல்லுகிறார்
மேல் தேய்வநான்முகக்கொழுமுளையீன்று என்று. கப்பும் கிளையும்
காயும் கனியும் முளையினின்று உண்டாகிறபடியால் நான்முகன்
இங்கு ஒரு முளையாகக் கூறப்பட்டான். கொழுமுளை என்றது
சிறந்த அங்குரம் என்றபடி. இப்பா லுள்ள கார்யவர்க்கங்களையெல்
லாம் உண்டாக்குகைக்குப் பாங்கான யோக்யதையை யுடையவன்
பிரமன் என்றவாறு.

“நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனுந் தான்
முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான் படைத்தான்” என்றபடி பிரமன்
முதன்முதலாகச் சிவனைப் படைத்தனனாதலால் முக்கணீசனோடு
என்றும், பிறகு அடைவே பல தேவதைகளையும் ஸ்ருஷ்டித்தன
னாதலால் தேவுபலநுதலி என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆக, ஸத்
வாரகஸ்ருஷ்டியாலே உண்டாக்கின ஸகலவஸ்துக்களுக்கும்
மூலகந்தம் திருநாபியாகையாலே மூவுலகம்விளைத்தவந்தி என்றார்.
இப்படிப்பட்ட திருவுந்தியையுடைய மாயக்கடவுளுண்டு—ஆச்சரிய
மான ஞானசக்திகளையுடையனான ஸர்வேச்வரன், அவனுடைய
திருவடிகளை, ஊழிதோறாழி யோவாது வாழியவென்று யாந்
தொழ விசையுங்கொல்.

அந்தத்திருவடிகளை ச்ரமப்படுத்திக் காரியங்கொண்டவர்க
ளைப்போலே நாமும் ஆகாமல் அவற்றுக்குப் பல்லாண்டுபாடப்
பெறவேணும். வாழிய—விபங்கோள்வினைமுற்று. (ச)

மாமுத லடிப்போதோன்று கவிழ்த்தலர்த்தி *
 மண்முழுதுமகப்படுத்து - * ஒண்குடரடிப்போ
 தோன்று விண்ணேலீஇ * நான்முகப் புத்தேள்
 நாடு வியந்துவப்ப * வானவர் முறைமுறை
 வழிபட நீர் இ * தாமரைக்காடு
 மலர்க்கண்ணோடு கனிவாயுடையது
 மாய் * இருநாயிருயிரம் மலர்ந்தன்ன *
 கற்பகக்காவு பற்பலவன்ன *
 முடிதோ ளாயிரம் தழைத்த *
 நெடியோய்க்கல்லது மடியதோ வுலகே.

(16)

மா முதல்	(உலகத்துக் கெல்லாம்)	தாமரை	தாமரைக்காடு மலர்ந்
அடி போது	ஆலாதாமாகிய	காடு மலர்	தா ன் போலிருக்கிற
ஒன்று	திருவடிகளில் ஒன்றை	கண்ணோடு	திருக்கண்களையும்
கவிழ்த்து	நிலமட்டமாகப்	கனி வாய்	{ கொவ்வைக் கனி போன்ற திரு அதாத்தையும்
அலர்த்தி	பாப்பி	உடையதும்	{ உடையவனாயும்
மண் முழுதும்	பூமியை யெல்லாம்	ஆய்	
அகப்படுத்து	திருவடிக் குள்ளடக்கி ஸ்வாதினப்படுத் திக்கொண்டும்	இரு நாயிறு ஆயிரம் மலர்ந்தன்ன	{ பெரிட ஆயிரம் ஸூர்யர்கள் சேர்ந்து உதித்தாற்போன்ற
ஒண்குடர்	அடிகிய தேஜஸ்ஸு	முடி	{ திருவபிஷேகத்தை யுடையனாயும்
அடி போது	நிறைந்த மற் றொரு திருவடித் தாமரையை	பல் பல கற்பகம் காவு அன்ன	{ பலவகைப்பட்ட கற்பகச் சேரலைகள் போலே
ஒன்று		தோள்	{ ஆயிரம் திருத்தோள்கள் பனைத்திருக்கப் பெற்றவனாயுமுள்ள
நான்முகன்	பிரமதேவனுடைய	நெடி	{ பரம புருஷனை உனக்குத் தவிர
புத்தேள் நாடு	உலகமானது	போய்க்கு அல்லதும்	
வியந்து	ஆச்சரியமும் ஸந்தோஷமும் அடையும் படியாகவும்		(வேறு யார்க்கேனும்)
உவப்ப		உலகு	{ இவ்வுலகம் அடிமைப் படக்கூடியதோ?
வானவர்	{ மற்றுமுள்ள தேவர்கள்	அடிபடுத்து	
முறை முறை	சாஸ்திரவிதிப்படி		
வழி பட	{ ஆராதிக்கும்படி யாகவும்		
விண் செலீஇ	ஆகாசத்திலே		
நீர்இ	செலுத்தி விடுத்தி		

* * *—[மாமுதல்.] எம்பெருமான் உலகமளந்த சரிதையை அதுஸந்தித்து, ‘இப்படியும் ஒரு ஸௌலப்யமும் ஸௌசீல்யமும் உண்டாவதே!’ என்று ஈடுபட்டு ஆசரிதர்க்காகத் தன்னை அழிப மாறிக் காரியஞ்செய்கிற மஹோபகாசனாகிப் பரமபுருஷனுக்கன்றி வேறுயாருக்கு இவ்வுலகம் அடிமைப்பட முடியும்? எல்லா தலை யிலும் திருவடிகளைப் பரப்பின தெய்வத்தை நோக்கி “அன்றிவ் வுலகமளந்தாய் அடிபோற்றி” என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை ஏற்குமேயன்றி அவன் திருவடிகளின்கீழ் துகைபுண்ட சிலரை நோக்கி ‘ஐய விஜயபவ’ என்னக்கூடுமோ வென்கிறார்.

உலகளந்த வரலாறு வருமாறு:—பாற்றலாதன் தனக்கு வயது சென்றபிறகு தன்னுடைய பகவத்தியானத்திற்கு இடைபூராயிருக்கிற ராஜ்ய பரிபாலனத்தைத் தனது பெளத்திரனாகிய பலியினிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் தவஞ்செய்யப்போவதாகக் கருதி அந்த மாவலியை ஒரு நாள் ஏகாந்தத்தில் அழைத்து ‘நான் வெகுநேரம் அரசாண்டு வந்தேன்; என்காலத்தில் ஒருவரும் அதர்மம் செய்பவாத படி நோக்கி வந்தேன்; ஸ்ரீ விஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள் என்கிற ஸித்தாந்தத்தை நான் உலகிற் பரவச்செய்து அனைவரையும் விஷ்ணு பக்தர்களாக்கி வந்தேன். இப்போது நான் கிழவனாக விட்டபடியால் விதிப்படி தவஞ்செய்யப்போவென்றேன்; விஷ்ணுத்வேஷியாய் மாண்டுபோன உன் தந்தையை [விநோசனனை]ப் போலல்லாமல் நீ பரம விஷ்ணுபக்தனாயிருந்து ராஜ்யபாளக்கடவை’ என்று நன் மதிக்கறிப் பட்டங்கட்டித் தான் இமயமலையேறித் தவஞ்செய்யச் சென்றான்.

பிறகு மாவலி அப்படியே சிலநாள் அரசாண்டுவந்து ஒரு நாள் மந்திரிகளை அழைத்து ‘நான் சில நன்மைகளையடையத் தவஞ் செய்பவ செல்ல விரும்புகிறேன்; நான் மீண்டு வருமளவும் இந்த ராஜ்யத்தில் விஷ்ணுபக்தி வழுவாதபடி நோக்கி வாருங்கள்’ என்று கட்டளையிட்டுத் தான் இமயமலையருகில் போய் நான்முகக் கடவுளை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் பிரமன் பரஸந்ருப வந்து காட்சிதந்து ‘வரம்பேண்டிக்கொள்’ என்ன, “ஸ்வாமிந்! எனக்கு என் பாட்டனாருபதேசத்த விஷ்ணுபக்தியும் நநமசிந்தையும் ஸத்பமும் எப்போதும் வழுவாதிருக்க வேணும்” என்றும் ‘முவுலகத்தையும் நான் வென்று வாழவேணும்’ என்றும் இவை முதலான சிலவரங்களை வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்ட மாவலி தனது

ராஜதானியாகிய கோணிதபுரத்திற்கு வந்து சுக்கிராசாரியர் முதலிய ஆப்தர்களிடம் தான் பெற்ற வரங்களைச் சொல்லி அவர்களுடன் கூட மசிழ்ச்சியடைந்து ராஜ்யத்தைத் தொங்கோல் செலுத்திக் கொண்டு வந்து பலபல யாகங்களையும் மற்றும் பலவிதமான தான தருமங்களையும் செய்துகொண்டு சுக்கிராசாரியரையும் ப்ரஸந்நராக்கி, தான் ஸகல லோகங்களையும் வெல்லத்தக்க வீறுடையனும்படி அவரிடத்திலும் ஆசீர்வாதம் பெற்று அதனால் செருக்குற்று ஒரு வரையும் மதியாமல் திரிந்துகொண்டிருந்தான்.

சிலநாள் கழிந்தபின் ஸ்வர்ச்சலோகத்தையும் வென்று ஆளவேண்டுமெனக் கருதி சுக்கிராசாரியரை யழைத்து 'நீர் ப்ருஹஸ்பதியிடஞ் சென்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லும்; அதாவது— ஓப்ருஹஸ்பதி ! உமக்கு இந்திரனைப்போல் நானுமொரு சிஷ்யனே ; எங்கள் குலத்தில் ஹிரண்யகசிபு ஆண்டுவந்த ஸ்வர்க்கலோகத்தைப் பின்பு ஒருநரும் ஆளத்தக்க பலசாலிகளாகப் பிறவாயையால் இந்திரன் பிடித்துக்கொண்டான் ; இப்போது அதனை ஆளுகைக்கு எனக்கு வல்லமைபுண்டு ; ஆகையால் இப்போது அதை எனக்கு விட்டுவிட்டுவாழ்பது ; இல்லையாகில் போர்செய்ய வேண்டியது ; இதற்கு இந்திரன் என்ன சொல்லுகிறானோ அதை உணர்ந்து சொல்லும்' என்று சொல்லிப்பலுபபினான். சுக்கிரனால் இதுகேட்ட ப்ருஹஸ்பதியும் இந்திரனோடு ஆலோசித்து ஒருமாதத்திற்குள் விடையளிப்பதாகச் சொல்லி சுக்கிரனை அனுப்பிவிட்டார். பிறகு இந்திரன் ஸ்ரீமன்னுத்தோன்றாமல் ப்ருஹஸ்பதியைபுங் கூட்டிக்கொண்டு பிரமணிபுரம் சென்று செய்தியைச் சொல்ல, அதுகேட்ட நான் முகன் : வரங்கொடுப்பதற்கு மாத்திரமே எனக்கு அதிகாரமுள்ளது ; கொடுத்த வரத்தினால் கெடுதி நேரிடுங்காலத்தில் வேறொரு உபாயத்தினால் அதை மாற்ற எனக்கு வல்லமை இல்லை' என்ன, பிறகு சிவனிடஞ் சென்று முறையிட, அச்சிவபிரானும் 'பிரமன் தந்த வரத்தை நான் அழிக்கவல்லேனல்லேன் ; விஷ்ணுவிடஞ் சென்று முறையிடுதலாகன்று' என்று சொல்லிவிட, அவர்கள் விஷ்ணு பக்கவில் வந்து சொல்லிக்கொள்ள, அதற்கு விஷ்ணு : 'ஓப்ருஹஸ்பதே ! மாவனி எனக்குச் சிறந்த பக்தன், மிக்க தருமசிந்தையுள்ளவன், திரைநென்று அவனை நான் ஒன்றுஞ் செய்யலாகாது ; தக்க உபாயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து சிறிதுகாலங் கழிபுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தார்.

முன்பு சுக்கிரனிடம் ப்ருஹஸ்பதி சொல்லியிருந்த ஒரு மாத அவதி கடந்துவிட, ஸ்வர்க்கலோகத்தினின்றும் ஒரு ஸடாசாரமும் வரக்காணாமையால் மாவலி தன் படைகளை யெடுத்துவிட்டு ஜெயபேரி முழங்கப் புறப்பட்டு இந்திரனோடு போர் புரிவதென்று ஸ்வர்க்கஞ் சென்று அங்கு ஒருவரையுங் காணாமல் அங்குள்ள சிங்காசனத்தின் மீது தான் ஏறி வீற்றிருந்து இந்திரனைப்போல் மூன்று உலகங்களை யும் ஆண்டுவந்தான். அப்போது மூன்றுலகங்களிலுமுள்ள ஸகல பிராணிகளும் விஷ்ணுபக்தராயினர். தருமம் குறையறநடைபெற்று வந்தது. ஒருநாள் ப்ருஹஸ்பதி மாவலியிடம் வந்து 'அரசனே! நீர் சுக்கிரனை வைத்துக்கொண்டு அரசுபுரிபும்; நான் தவஞ்செய்யப் போகிறேன்' என்ன, அதற்கு மாவலி 'இந்திரனாக வருபவர்கட் கெல்லாம் உம்மைப் புரோஹிதராக ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு சிபமித திருக் கிருராகையால் இவ்விடம் விட்டு நீர் போகலாகாது' என்ன, அதற்கு அவர் 'நாறு அச்வமேதயாகஞ் செய்து எவனொருவன் இந்திர பட்டத்திற்கு வருகிறானோ அவனுக்கு நான் புரோஹிதனும்படி விஷ்ணு சிபமனமேயன்றி, கிரமமாக இருந்த இந்திரனை அச்சமுறுத தித் தூரத்திவிட்டு இந்த ஸ்தானத்திற்கு அநீதியாக வந்திருக்கிற உமக்கு நான் புரோஹிதனாக மாட்டேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுக் கச்யபருடைய ஆச்ரமத்திற்கு வந்து அவருடைய தரும பத்தினியாகிய அதிதி தேவியிடத்தில் இந்திரனுடைய துக்கச் செய்திகளை யுரைக்க, அவள் கேட்டு மனம் பொறாமல் அழுது கொண்டு தன் புத்திரனாகிய இந்திரனுக்கு நன்மைகள் உண்டாகும் படி விஷ்ணுவிடம் பிரார்த்திக்க விருமபி பகவானைத் துதித்துக் கொண்டிருக்கையில் ப்ராஸந்தரான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு அதிதியின் முன்னே வந்து ஸேவைஸாதித்து அவளுடைய கோரிக்கையை அறிந்துகொண்டு 'அம்மா! நான் உனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து இந்திரனுடைய துயரத்தைப் போக்குகிறேன்' என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்து மறைந்துவிட்டார்.

பிறகு சிறிது காலங்கழிந்தபின் அதிதி கர்ப்பப்படுத்தி வாமனனைப் பெற்றனள். கச்யபர் அப்புதல்வனுக்கு ப்ராஹ்மண ஸம்ஸ் காரங்களை பெல்லாம் கிரமமாகச் செய்வித்தார். வாமனனும் தபஸ்வியாக இருந்துவந்தான். அக்காலத்தில் மாவலி நர்மதாநதியின் கரையில் வைஷ்ணவயாகஞ் செய்யமுயன்று பாகத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் இவ்வாமனன் 'இந்திரனுக்கு நாம் உதவி செய்ய

இதுவே தக்க ஸமயம்' என்றெண்ணி அங்கிருந்து பறப்பட்டு மாவலியின் யாகசாலைக்குச் சென்றார். பாமவிலக்ஷணமான திருக் கோலத்தைக்கண்ட மாவலி பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு வாமனை உப சாரபூர்வமாக ஆஸனத்தில் இருத்தி வந்தகாரிபத்தை விரயத் துடன் விசாரிக்க, வாமனன் 'ஓ மன்னவனே ! நான் தவஞ்செய்ய விரும்புகிறேன் ; பிறருடைய நிலத்திலிருந்து தவஞ் செய்தால் பயனில்லையாகையால் எனக்கு அறுதிபாக என் காலால் மூவடிமண் தரவேண்டும்' என்ன, அதுகொடுப்பதற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓரடியால் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாடியக் காக அவன் இசைனியடிபே அவன் முடியிற் காலையைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கினன்—என்பதாம்.

மாமுதல்—என்பதைத் திருவடிக்கு விசேஷணமாக்கி உரைப்பதன்றி அண்மைவிளியாகக் கொண்டு, உலகங்கட்கெல்லாம் ஆதி காரணனான எம்பெருமானே ! என்று ஸம்போதநமாக உரைத்தலும் ஒக்கும். போது—புஷ்பம் ; அதாவது தாமரைப்பூ. அடிப் போது—பாதாசுவிர்தம். அதைக் கவிழ்த்துப் பரப்பிப் பூமண்டலம் முழுவதையும் ஸ்வாஜீப்படுத்திக்கொண்டானாயிற்று.

சேலீஇ—செலுத்தி ; சொல்லிசையளபென. “வானவர் முறை முறை வழிபட நேரீஇ” என்றே பெரும்புலும் ஒதுகின்றனர். நேரீஇ என்றபாடமும், நிறுத்தி என்று அதற்குப் பொருளும் அஸ்மதாசார்யர் அருளிச்செய்தது. நேரீஇ என்ற பாடமும் பொருந்தும்; வியாக்கியானத்திற்கும் இணங்கும். வானவர்—தேவர்கள், நேரீஇ—நல்வழிப்பட்டு, முறைமுறை—சாஸ்திர விதிப்படி, வழிபட—ஆராதிக்கும்படியாக என்று பொருளாகக் கடவது. நேரீஇ—இறந்தகால வினையெச்சம். நெறி—பகுதி; இ—இறந்தகால வினையெச்ச விசுதி; இஃகம் நகாரமானதும் அளபெடுத்ததும் கீட்பலும் விகாரம். நான்முகப்புத்தேள் = புத்தேள் என்று தெய்வத்திற்குப் பெயர் ; நான்முகன் + புத்தேள், நான்முகப்புத்தேள் ; பிரமதேவன் என்றபடி. அவனுடைய நாடு வியந்து உவப்ப என்றது—அவனுடைய நாட்டிலே உள்ளவர்கள் ‘தாமரை போல் பரமபோகபமான ஒரு திருவடி இங்கே வந்து ஸேவை ஸாதிப்பதே!’ என்று ஆச்சரியமும் ஸந்தோஷமும் அடைய என்றபடி.

தாமரைக்காடு என்று தொடங்கி உலகனந்த பெருமானுடைய சில அடியவர்களையும் திருவபிஷேகத்தையும் வரணிககிறது. இப்படி விலகிணனான பரமபுருஷனுக்குத் தனியாக மற்ற பார்ச்சுனும் அடிமைப்பட உரியதோ இவ்வுலகம்?

நெடியோன் என்பதன் முன்னிலை நெடியோப் என்பது. (ந)

ஓஓ உலகினதியல்வே * ஈன்றோளிருக்க
மணைநீராட்டி * படைத்திடங்குண்மீழ்ந்
தளந்து * தோர்த்துலகளிக்கும் முதற்பேரும்
கடவுள் நிற்ப * புடைப்பல தானறி
தேய்வம் பேணுதல் * தனது
புல்லறிவாண்மை டொருந்தக்காட்டி *
கோல்வனமுதலா வல்லன முயலும் *
இனையசெய்கை யின்புதுன்பளி *
தோன்மாமாயப் பிறவியுள் நீங்கா *
பன்மா மாயத்தமுந்துமா நளிரந்தே.

(க)

உலகு	லோகங்களை	அளிக்கும்	{ முக்காலங்களிலும் ரகழித்துக்கொண் டேயிருக்கின்ற
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்தும்		
இடந்து	{ ஒருகால் வராஹா வதாரத்தில்) பாடத்தரித்தும்	முதல் பெரு கடவுள் நிற்ப	{ ஸர்வகாரணனும் பராத்தரனுமான புருமந்நாராய ணன் எழுந்தருளி யிருக்கவும்
உண்	{ ணுற்றொருகால் பிர ளயம்வந்தபோது உயிற்றிலே வைத்து நோக்கி யும்		{ (அவனை ஆசிரயித்து உஜ்ஜிவிக்ஷ மரட்டாமல்)
உமிழ்ந்து	{ பிறகு வெளிப் படுத்தியும்	புடை	{ ஏதோ லொரு மூலை யில் சொல்லப் பட்டும்
அளந்து	{ (பின்னுமொருகால் த்ரிவிக்ரமரூய்) ஸ்வாதினப்படுத் திக்கொண்டும்	உரன் அறி	{ தான்தோன்றித் தனமாக அறிந்து கொள்ளக் கூடிய வும்
தோர்ந்து	{ இப்படியாகவே இன்னும் பல ரகூண வழிகளைச் சுந்தித்துக் கொண்டு	பல தெய்வம் பேணுதல்	{ பலவகைப்பட்டு யிருக்கிற தேவதைகளை ஆராதிப்பது,

தனது	தன்னுடைய	இன்பு துன்பு	{ ஸுகமென்று பேர் மாத்திரமான துக்கம்;
புல்	{ நீசபுத்தியை	(அதாவது என்னென்னில்);	
அறிவாண்மை			
பொருந்த	{ விளங்கக் காட்டிக் கொண்டு	தொல்	அநாதியாய்
காட்டி		மா	மஹத்தாய்
சுன்றோள்	{ பெற்ற தாய்க்கு ஒரு உபசாரமும் பண் னதை விட்டிட்டு அறிகற்றதொரு மனைக்கட்டைக்கு உபசாரம் பண்ணு வது போல—;	மாயம்	ஆச்சரியமான
இருக்க மனை		பிறவிபுள்	{ ஸம்ஸாரத்தில் கின்றும்
நீராட்டி		நீங்கா	{ ஒருநாளும் நீங்கா லின்றிக்கே
கொல்வன		பல் மா	{ பலவகைப்பட்ட வ்யாமோஹ ஜநகங்களான சப்தாதிவிஷயங் களிலே
முதலா	{ ஆடு பல்வகைத்தல் கோழி பலி கொடுத்தலாகிற ஜீவஹிம்ஸை முதலான	மாயத்து	
அல்லன	{ தப்புக் காரியங்களைச் செய்ய நினைக்கை யாகிற	நளிர்ந்து	{ ஆழ அழுந்திக் கிடப்பதாம்;
முயலும்		அழுந்தும் ஆ	{ இப்படிப்பட்ட லோகஸ்வபாவம் என்ன பரிதாபம் ஐயோ! (என்கி றார்.)
இனைப	{ இப்படிப்பட்ட காரியங்களா யிராகின்றன;	ஒலுஉலகினது	
செய்கை		இயல்வு	
அளி	{ (அந்த கூடத்தொடைய் வங்களின்) ப்ரஸாதமோ		

*** —“முடிதோளாயிரந்தழைத்த நெடியோய்க்கல்லது மடி”
தோஷலகே” என்று கீழ்ப்பாட்டிலருளிச்செய்த ஆழ்வார் தம்
முடைய கொள்கைப்படிபே உலகமனைத்தும் எம்பெருமானை வணங்கி
வழிபட்டு உஜ்ஜீவிக்கின்றதா என்று ஆராய்ந்துபார்த்தார். கூடாத்ர
பலன்களை விரும்பி கூடாத்ரதேவதைகளை ஆரதிக்கின்ற கூடாத்ர
ஜனங்களே மிகுதியாகக் காணப்பட்டன; பரிதாபம் பொறுக்கமாட்
டாமல் ஐயோ! ஐயோ !! இப்படியும் உலகம் பாழாய்ப் போவதே!
என்று வயிற்றிலும் தலையிலும் அடித்துக்கொள்ளுகிறார்—ஓ ஓ
என்று கதறுகிறார். இப்படி இவர் ஓ ஓ என்று கதறுகிற கதறல் எவ்
வளவு தூரம் கேட்குமென்னில், இவர்தாம் கீழ்ப்பாட்டில் பேசின
மேலுலகளந்த திருவடி எவ்வளவுதூரம் சென்றதோ, அவ்வளவி
தூரம் மேலாகவே சென்று ஒலிக்குமென்று சொல்லீர்.

இவ்வுலகின் ஸ்வபாவத்தை நாம் என்ன சொல்லுவோம்!; இவ்வுலகம் செய்கிற காரியம் என்னவென்றால், நன்றி கெட்ட காரியஞ் செய்யாநின்றது. பிள்ளையைப் பெறுவதற்குமுன்பு பலவகைக் கஷ்டங்கள் பட்டும் பெற்றபின்பும் குறையற ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காக எத்தனையோ வந்தத்தங்கள் பட்டும் நன்மையே செய்து போருகிற மாதாவுக்குப் பலவகை உபசாரங்கள் செய்யவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க, அவளைத் திரஸ்கரித்துவிட்டு உபயோகமற்றவொரு மனைக்கட்டையை ஆதரித்து அதற்குக் கொண்டாட்டங்கள் செய்வாரைப்போலே இவ்வுலகத்தவர்கள், பலவகை உபகாரங்களும் செய்து போருகிற எம்பெருமானை அநாதரித்துவிட்டு ஒரு நன்றியும் செய்யமாட்டாத அசேதநப்ராயங்களான புதுத்தெய்வங்களைக் கொண்டாடுகின்றார்களே! இது விவேகமிருந்து செய்கிற காரியமோ? அறிவு உள்ளவர்கள் இப்படியுஞ் செய்வார்களோ? எம்பெருமான் இவ்வுலகுக்குச் செய்த உபகாரங்களை இன்று நான் புதிதாகச் சொல்லவேண்டுமோ? இறகு ஒடிந்த பக்ஷிகளைப்போலே கரண களேபரங்களை யிழந்துகிடந்த இவ்வாத்துமாக்களைக் கரண களேபரங் களோடே கூட்டினதும், ஹிரண்யாக்ஷன் பாபாகுச் சுருட்டிக்கொண்டுபோன இந்நிலவுலகத்தை மஹா வராஹமாகி நீட்டுக் கொண்டார்த்ததும், இவ்வுலகமெல்லாம் பிரளயப் பெருங்கடலில் நசித்துப்போக நேர்ந்தகாலத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்து ஸம்ரக்ஷித்ததும், பிரளயங்கழிந்தவாறே பழையபடி வெளியிட்டதும், மாவலியிடத்து நீரேற்றுப் பெற்றுத் தானின்கீழ் ஆட்படுத்திக்கொண்டதும் முதலான உபகாரங்கள் சொல்லி முடியுமோ? இப்படிப்பட்ட உபகாரங்கள் இன்னும் எத்தனையோ செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பவனன்றோ திருமால். அவனைத்தவிர வேறொரு முழுமுதற்கடவுள் இவ்வுலகுக்கு உண்டோ? நன்றியறிவுள்ளவர்கள் அப்பெருமானுக்கன்றோ பணிவிடைகள் செய்யப் ப்ராப்தம்; அவனுக்குச் செய்யாததோடு ஒரு நன்றியுஞ் செய்யமாட்டாத தேவதாந்தரங்களுக்குப்போய்ப் பணிவிடை செய்கிற இவ்வுலகின் அவிவேகத்தை என்ன சொல்லுவோம்? அந்த தேவதாந்தரங்களுக்கு இவர்கள் செய்கிற ஆராதனம் என்னவென்றால் ஆட்டை வெட்டிப் பலியிடுவதும் கோழியைக் கொன்று நைவேத்யஞ் செய்வதும் இவைபோல்வன ஜீவஹிம்ஸைச் செயல்களேயாம். இதற்குப் பலனாக அந்த தேவதைகள் கொடுப்பது என்னவென்றால், இந்த

ஸம்ஸாரத்திலேபே தரைப்பட்டு அழுந்தி உழல்வதற்கு உட்பான ஆபாஸ ஸுகங்களேயாம். உண்மையில் இவை ஸுகங்களல்ல; துக்கமேயாம். இப்படிப்பட்ட துக்கங்களைப்பெற விரும்பி இவ்வுலகம் ப்ராப்த தேவதையைவிட்டு தேவதாந்தர பஜநம் பண்ணித் திரிகின்றதே ! அசியாயமாய் அநர்த்தப்பட்டுப் போகின்றதே ! இதனில் மிக்க பரிதாபமுண்டோ ? என்றாராயிற்று.

ஈன்றோளிருக்க மணைநீராட்டி—“பேயிருக்கு நெடுவெள்ளம் பெருவிசம்பின் மீதோடிப் பெருகுகாலம், தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன் வயிற்றிருத்தி உய்யக்கொண்டான், போயிருக்க மற் றிங்கோர் புதுத்தெய்வங் கொண்டாடுந் தொண்டர் * பெற்ற தாயிருக்க மனை வெந்நீராட்டுதிரோ மாட்டாத தகவற்றீரே” என்ற திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியும் இதனையடியொற்றியதே. மணை நீராட்டி—மனை என்றது அசேதநவஸ்துக்களை யெல்லாம் சொன்ன படி. நீராட்டி என்றது உபசாரங்கள் பலவற்றையுஞ் சொன்னபடி. ‘மணைநீராட்டுமா போலே’ என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து (அவாப் நிலையாக) உவமையை உள்ளடக்கி மணைநீராட்டி என்றே சொன்ன தன் கருத்து யாதெனில்; தேவதாந்தர பஜநம் பண்ணுவதோடு மனை நீராட்டுவதோடு ஒரு வாசிபில்லை; இதுதான் அது, அதுதான் இது என்று இரண்டுக்குமுள்ள அபேதத்தைக் காட்டினபடியாம்.

மாதர்கள் ப்ராஸவித்தவுடனே பெற்ற அத்தாபையும் பிறந்த சிசுவையும் ஸ்நானஞ்செய்வித்தல் மலைநாட்டு வழக்கமாக வெகு முற் காலத்தில் இருந்ததாம். ப்ராஸவித்தவுடனே தாயை நீராட்டுவது பலவகைக் கஷ்டங்களுக்குக் காரணமாவதால் அத்தாய்க்குப் பதிலாக ஒரு மனைக்கட்டையை ஸ்நானஞ்செய்விப்பது இடைக் காலத்து வழக்கமாக இற்றைக்கும் நடந்து வருகின்றதாம். அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கு ஆழ்வார் இப்படி அருளிச்செய்தார் என்று சிலர் சொல்லுவர்.

புடைப்பலதானறி தேய்வம்பேணுதல் —புடைஎன்றது ஏதோ வொரு பக்கம் என்றபடி. வேதத்தில் ஏதோ ஒரு மூலையில் சிவன் என்றும் ருத்ரன் என்றும் ஹிரண்யகர்ப்பன் என்றும் சில பதங்கள் கிடந்தால் அவற்றின் ப்ரகாசனத்தையும் பொருளையும் தெரிந்து கொள்ளாது அந்த தேவதைக்குப் பரத்துவஞ் சொல்லியிருப்ப

தாங்கு கொள்வார்களை சுவர்; அமைச் சொல்லுகிறது. ஆனது பற்றியே தானத்தெய்வம் என்று, சொல்லப்பட்டது. புத்தகாம அக்கு ஒரு தெய்வம், ஐயவசியகாம அக்கு ஒரு தெய்வம், ஆரோக்ய காம அக்கு ஒரு தெய்வம் என்றிப்படி அப்பவர்கள் பற்றும் தெய்வங்கள் பலபலவாநிருப்பதாற்றிப் பலதெய்வம் பேணுதல் என்றார்.

தனது என்பது 'தனது' என்று கட்டல் விகாரம் பெற்றுக் கிடக்கிறது. 'உத்தரிவானம்' என்று விவேகமற்றவனாக சொல்லுகிறது; புல்லரிவாண்னையானது அளிமை. கோல்வன முதலாகுல்லன் = இவ்வழ்வார் தானம் திருவாய்மொழியில் "தீர்ப்பாறையாரி" என்ற திருவாய்மொழியில் "சீர்தாதுவானுள் செய்து அங்கே கள்வரும் இலதர்க்குந்து வெள்ளின்" என்றும், "சீர்கருந் தீராமா பற்றைச் செந்தோலும் காளிலிழைத் தென்பாயன்" என்றும், "அணங்குக் கருமரத் தன்றங்கேர் ஆடுங் கள்வரும்புறய்" என்றும், "எதர்ப்படைந் து அல்ல செய்து கள்ளுருகலாட்த் தாய், தெழுமுகிடர் சீரனங்காடுதல் கிழமைப்" என்றும் அருளிச் செய்தவை இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும்.

இன்புன்புகளி = அளிப்பது அளி; அதாவது சொட்கும் வளம்; தேவநாததரங்கம் தரும் பொருள் பாடுதலில், இன்பு தன்பு = இன்பாவது ஸுகம், தன்பாவது துக்கம்; ஸுகமென்று பாரிக்கக்கூடிய துக்கமென்றவாறு. ஸம்ஸாரத்தில் கிடங்கும் ஸுகங்கனெல்லாம் இப்படிப்பட்டவைமேயாய். பின்னை பெறுவது செல்வம் பெறுவது என்னுமிவை மெலெழப்பார்க்கையில் ஸுகமாகத் தேவன்தி, வரமாத் துன்பமாகவே முடிசின்றமைகைய பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம்.

தேவதாத்தா பஜனம் பன்னுவது சித்ப ஸம்ஸாரியா பொழிவதற்கு க்ருஷ்டன் னுவதெயன்றி வேதில்லை பென்பதைக் கூறி முடிக்கிறார் தொன்மாமாயப் பிறவியுள்ளங்காப் டன்மாமாயத் தழுவதுமா நளிர்ந்தே என்று. (சு)

நளிர்ந்திற் றடைமனும் நான்முகக்கடவுளும் *

தளிர்ரோளி யிமையவர் தலைவனும்முதலா *

யாவகையுலகமும் யாவருமகப்பட *

நிலநீர் தீகால் சுடரிரு விகம்பும் *

மலர்சுடர்பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க *

ஒருபொருள்புறப்பாடின்றி முழுவது
மகப்படக் கரந்து - * ஓராலிலைச் சேர்ந்தவெம்
பெருமாமாயனையல்லது - *
ஒருமாதேய்வம் மற்றுடையமோ யாமே.

(எ)

திருவாசிரியம் முற்றிற்று.

நளிர் மதி	{ குளிர்ந்த சந்திரனை	சிறிது	{ சிறியதான திரு
சடையனும்	{ ஜடையிலே		{ வயிற்றின் ஒரு
	{ யுடைய சிவனும்		{ பக்கத்திலே
நான் முகன்	{ பிரமதேவனும்	மயங்க	{ கலசம்படியாக
கடவுளும்	{	ஒரு பொருள்	{ ஒரு வஸ்துவும்
தளிர் ஒளி	{ தழைத்த ஒளிபொரு	புறப்பாடு	{ வெளிப்படாதபடி
இமையவர்	{ ந்திய தேவேந்	இன்றி	{
தலைவனும்	{ திரனும் ஆகிய	முழுவதும்	{ எல்லாப் பொருள்
முதலா	{ இவர்கள் முதலாக		{ களையும்
யாவரும்	{ எல்லாப்பிராணிகளும்	அகப்பட	{ உள்ளேயிட்டு
யாவகை	{	கரந்து	{ மறைத்து
உலகமும்	{ எல்லாவுலகமும்	ஓர் ஆல் இலை	{ அத்விதீயமான
அகப்பட	{ உட்பட,	சேர்ந்த	{ வெொரு
	{ பூமி ஜலம் அக்ளி		{ ஆலந்தளிரிலே
நிலம் நீர் தீ	{ வாபு, தேஜஸ்	எம்	{ பள்ளிகொண்ட
கால் சுடர்	{ ஸுக்களை யுடைய	பெரு மா	{ மிகப்பெரிய ஆச்சரி
இரு விசம்பும்	{ மஹத்தான ஆகா	மாயனை	{ யங்களை யுடைய
	{ சம் ஆகிய பஞ்ச	அல்லது	{ ஞான ஸ்ரீமந்நாரா
	{ பூதங்களும்		{ யணனைத்தவிர்த்து
மலர் சுடர்	{ சந்திரன் ஸூர்யன்	மற்று ஒரு மா	{ வேறொரு கூூத்ர
பிறவும்	{ முதலிய மற்றும்	தேய்வம்	{ தேவதையை
	{ சிறந்த தேஜஸ்	யாம் உடை	{ நாம் சேஷியாகக்
	{ பதார்த்தங்களும்	யமோ	{ கொள்ளு
உடன்	{ ஏககாலத்தில்		{ வோமோ? (கொள்
			{ ளமாட்டோம்.)

* * *—ஸகல சேதநர்களும் ஸ்வரூபப்ராப்தசேஷியான எம்
பெருமானை அடிபணிந்து அவனுக்கே வழுவிலாவடிமைகள் செய்ய
ப்ராப்தமாயிருக்க அப்படி செய்யாதே தேவதாந்தரங்களை ஆச்ர
யித்து ஸம்ஸாரத்தையே பூண்கட்டிக்கொள்ளுகிறார்களே! அந்தோ!
இஃது என்ன அநர்த்தம்! என்று கீழ்ப்பாட்டில் கவலைப்பட்டார்.
ஒரு ஸம்ஸாரியாவது இவருடைய துயரத்தைப் பரிஹரிக்க முன்

வராமற்போகவே, 'இப்பாழும் ஸம்ஸாரிகள் எக்கேடாவது கெட்டும்; நாமும் அவர்களைப்போலே அநர்த்தப்பட்டுப் போகாமல் எம் பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கப் பெற்றோமே!' என்று தம் முடைய மனவுறுதிக்கு உகந்து பேசுகிறார் இதில்.

ஸம்ஸாரிகள் பற்றுகிற தேவதாந்தரங்கள் யாவும் நம்மைப் போலவே பலவகை ஆபத்துக்களுக்கு உள்ளாகி எம்பெருமானுடைய திருவருளால் தப்பிப்பிழைப்பவர்களே யொழிய, பிறருடைய ஆபத்துக்களைத் தாம் பரிஹரிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தர்களல்லர் என்பதை விளக்கவேண்டி 'இந்தத் தெய்வங்களெல்லாம் பிரளயகாலத்தில் எம்பெருமானது திருவயிற்றிலே பதுங்கிக்கிடந்தவை காண்மின்' என்கிறார். எல்லாத் தெய்வங்களையும் உய்யக்கொண்ட பரமபுருஷனை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கன்றி மற்றுயார்க்கும் நாம் அடிமைப்பட்டவர்களல்லோம் என்பது நிகமனம்.

நளிர்திச்சடையனும் என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செயல்:—“ஸாதக வேஷம் தோற்ற ஜடையைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் துர்மானத்தாலே ஸுகப்ரதானன் என்று தோற்றும்படி தாழை மடலைக்கீறித் தலையிலே வைப்பாரைப் போலே குளிர்ந்த சந்த்ரணை ஜடையிலே தரித்த ருத்ரனும்” என்று. இதில் “தாழைமடலைக்கீறி” இத்யாதி த்ருஷ்டாந்த வாக்கியத்திற்குப் பொருள் யாதெனில்; உலகில் மூட்டை சுமந்து வருந்திக் கூலி ஜீவனம் பண்ணுகிறவர்கள் தாங்கள் கஷ்டப்படுகிறவர்களென்பது பிறர்க்குத் தெரியாமைக்காகவும் இவர்கள் ஸுகமாக இருப்பவர்களென்று பலரும் நினைத்துக்கொள்வதற்காகவும் தாழம்பூ முதலிய பூக்களை யெடுத்துச் சூடிக்கொண்டு திரிவர்களாம்; அப்படியே சிவ பிரானும் தான் ஸம்ஹார்க்கடவுளென்பதையும் ஸாதனாதுஷ்டானம் பண்ணிச் சரமப்படுகிறவன் என்பதையும் பிறரறிந்து அருவருக்காமைக்காகவும் ‘இவன் உல்லாஸமாக இருக்கக்கூடிய ரஸிகன்’ என்று பலரும் நினைத்துக்கொள்வதற்காகவும் அழகிய சந்திரகலையைச் சிரமீது அணிந்தான் போலும் என்று ஒரு விநோதமாக அருளிச் செய்தபடி.

இந்திரன், அரம்பை ஊர்வசி முதலிய அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகள் தன்னை நன்கு காதலிக்கும்படி அலங்காரங்கள் செய்துகொண்டு அதனால் மேனிடிறம் வீறுபெற்றிருப்பனாதலால் தளிரோளி என்று

விசேஷிக்கப்பட்டான். ஆக முக்கியமாகவுள்ள மூன்று தேவர்களைச் சொல்லவே மற்ற சேதநாசேதநங்களை விவரித்துச் சொல்ல வேண்டாமை பற்றி முதலா யாவகையுட்கமும் யாவருமகப்பட என்றார். எம்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அடங்கிக்கிடந்து ஸத்தை பெற்ற பதார்த்தங்களை நாம் வாய்கொண்டு சொல்லுவதும் நமக்குப் பெரும் பாக்கியமன்றோ என்றெண்ணி நிலநீர்தீகால் சுடரிருவிசும்பும் மலர்சுடர் என்று மீண்டும் விவரித்துச் சொல்லத் தொடங்கினர் போலும்.

சிறிதுடன் மயங்க என்பதற்குப் பலவகையும் பொருள் கொள்ளலாம்:—(கீழ்ச்சொன்ன வஸ்துக்களெல்லாம்) சிறிது—மிகச்சிறிய வடிவத்தை உடையனவாய்க்கொண்டு, உடன்—ஏககாலத்திலே, மயங்க உள்ளேயடங்கும்படியாக என்பது ஒருவகை. உடன்மயங்க என்ற விடத்து உடல் மயங்க என்று பதம் பிரித்து, சிறிதாகிய உடலிலே—பேதைக் குழவியான எம்பெருமானது மிகச்சிறிய வுடலிலே மயங்க என்றல் மற்றொருவகை. மற்றுங்கண்டுகொள்க. ஆக எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் ஒன்று தப்பாமல் திருவயிற்றினுள்ளே அடக்கிக்கொண்டு * “பாலன் தனதுருவாய் ஏழுலகுண்டு ஆவிலையின், மேலன்று நீவளர்ந்த மெய்யென்பர்” என்றபடி சிறுகுழந்தைவடிவமாகி முகிழ்விரியாத சிற்றாலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த அற்புத சக்தி வாய்ந்த ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியைத் தவிர்த்து வேறொரு தெய்வத்தை நாம் தெய்வமாகக் கொள்ளோம்.

“நெற்றி மேற்கண்ணானும் நிறைமொழிவாய் நான்முகனும் நீண்டநால்வாய், ஒற்றைக்கை வெண்பகட்டிலொருவனையு முள்ளிட்ட வமரரோடும், வெற்றிப்போர்க்கடலரையன் விழுங்காமல் தான் விழுங்கி உய்யக்கொண்ட, கொற்றப்போராழியான் குணம் பரவாச் சிறுதொண்டர் கொடியவாறே” என்றும், “அன்றெல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில் தேவர், அல்லாதார் தாமுளரே” என்றும் (பெரிய திருமொழியில்) திருமங்கை யாழ்வாராருளிச்செப்த பாசுரங்கள் இங்கே அதுஸந்திக்கத்தக்கவை.

“மங்கைபாகன் சடையில் வைத்த கங்கை யார்பதத்து நீர்? அங்கண்ணாலமுண்டபோது வெள்ளிவேற்பு அகன்றதோ? ஆதலா

லரங்கனன்றி வேறு தெய்வமில்லையே ” என்ற பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் விடுதிப்பாசுரமும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இத்திவ்யப் பிரபந்தம் பெரும்பாலும் எம்பெருமானுடைய பரத்வஸ்தாபனத்திலே நோக்குடையதென்று உணரத்தக்கது.

திருவிருத்தத்திலும் திருவாய்மொழியிலும் ஆழ்வார் தம் முடைய திருநாமத்தை அருளிச்செய்துளர் ; இப்பிரபந்தத்தில் அப்படி அருளிச் செய்யவில்லை என்பதைக் காரணமாகக் கொண்டு சிலர் சொல்லுவதாவது—இத்திருவாசிரியம் இன்னும் பல பாசுரங்களுடைய பிரபந்தமாயிருந்ததென்றும், காலக்கிரமத்தில் சில பாசுரங்கள் லோபித்துவிட்டன வென்றும் சொல்லுகிறார்கள் ; நம் மாழ்வாரருளிச்செய்த நான்கு பிரபந்தங்களுள் இதற்கு அடுத்ததான பெரிய திருவந்தாதியிலும் ஆழ்வாருடைய திருநாமம் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கவில்லையாகையால் இது சேராது. அந்தாதித் தொடையாக அமைந்த பிரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் முடிவு பாசுரத்தின் அந்தமும் முதற்பாசுரத்தின் ஆதியும் ஒன்றாக அமையும்படி அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதுபோல் இப்பிரபந்தத்தில் அமையாமையால் இதைக்கொண்டு இதில் சில பாசுரங்கள் லோபித்து விட்டனவென்று சொல்லுவர் சிலர் ; அதுவும் சேராது ; ஈற்றுச் செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல் மண்டலித்தல் என்று தமிழர் சொல்லிவைத்திருக்கையால் இப்பிரபந்தம் மண்டலித்தலாகாது என்று சொல்லலாமத்தனை யொழிய பாசுரங்கள் லோபித்தன என்றல் பொருந்தமாட்டாது. ஆகவே இப்பிரபந்தம் பூர்ணமென்றே கொள்ளத்தக்கது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திருவாசிரியம் திவ்யார்த்ததீபிகை

முற்றுப்பெற்றது.